

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 3

2021. g. jūlijs, augusts, septembris 92.3.

„Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu” - 19. Psalmis

Redakcijas kolēģijas piezīmes

Šis numurs veltīts 2021. gada "Amerikas latviešu baptistu apvienības" (ALBA) kongresa dienām ar paredzēto virstematu: "Pārbaudīta ticība". Šajās dienās vairākkārt nācās dzirdēt ar nožēlu sacītus vārdus, ka šoreiz atkal nevaram tikties vaigu vaigā. No jauna uzliesmojot vīrusa Covid-19 pandēmijai, ALBA padome nolēma Kongresa dienas noturēt virtuāli. Vienīgi Kongresa dievkalpojums, tāpat kā pagājušā gadā, notiks klātienē. Šogad priecājamies, ka Kongresa dievkalpojumā kā runātājs tomēr varēs būt mācītājs Dr. Pauls Barbins no Klīvlāndes, kam jau gada sākumā, kad tika nosprausta kongresa programma, bija paredzēts runāt Kongresa dienu dievkalpojumā. Kongresa dievkalpojumā, blakus Bukskauntijas un Filadelfijas draudžu locekļiem, piedalās arī ALBA priekšsēža biedrs Pēteris Aļje no Čikāgas. Dievkalpojumu, kā arī svētbrīžus un Bībeles studijas atkal uzņems video un tos varēs noskatīties un noklausīties You tube, kā arī, izmantojot ZOOM platformu.

Šajā numurā iespējams lasīt Kongresa dienu aprakstu un mācītāja Dr. Paula Barbina svētrunu; "Pasargāti ticībā" (1. Pētera vēstule 1:3-9). Šajā numurā varēs lasīt arī pirmā Kongresa dienā, piektdien, 20. augustā notiekošo Bībeles studiju "Pārbaudīta ticība" Pētera Aļjes vadībā, un arī uzrunas svētbrīžos: no Intas Augstrozes: "Ciešanas rada izturību" un no mācītāja Dr. U. Ukstiņa: "Vajāti bet ne atstāti". Nākošā numurā būs sestdien, 21. augustā, paredzētā Bībeles studija no mācītāja Dr. Paula Barbina: "Atspēkojot maldu mācības" un Benitas Ukstiņas paredzētais rīta svētbrīdis: "Tie noraida veselīgu mācību". Nākošā numurā varēs lasīt arī Kārļa Augstrozes un Gata Ķeņa pārdomas Svētā vakarēdiena svētbrīdī.

Šajā numurā vēl atradīsim Pateicības dienas pārdomas no vairākiem ALBA draudžu locekļiem, kā arī Rīgas baptistu Āgenskalna draudzes mācītāja Edgara Maža svētrunu sakarā ar 18. novembra Latvijas valsts svētkiem. Pateicības diena šogad iznāk tieši nedēļu pēc Valsts svētkiem. Iespējams, ka daudzi jautās: "Par ko lai es būtu šogad pateicīgs?" Šis pagājušais gads patiešām ir bijis daudzus veidos

pārbaudījumu pilns. Tāds tas īpaši ir bijis ļaudīm, kurus skārusi šausmīgā 'Covid' pandēmija. Visstingrāk tikuši pārbaudīti tie, kuri saslimuši un tie ļaudis, kuri ir zaudējuši savus tuviniekus. Varam saprast - tādēļ daudziem var likties, ka nav nekas par ko pateikties. Drīzāk gan gribas kliegt uz debesīm: "Kādēļ, Kungs?"

Tomēr kā kristieši mēs protam Dievam pateikties arī par dzīves pārbaudījumiem; mēs spējam pateikties pat par spīti nāves pieskārienam. Kaut arī mūsu ticība tiek pārbaudīta, tomēr mums kā ticīgiem vienmēr pieder: "nākotne un cerība". Pagājušā, 2020. gada ALBA Kongresa dienu virstematā bija vārdi no pravieša Jeremijas grāmatas: "Nākotne un cerība". Šī 2021. gada Kongresa dienu virstematā ir: "Pārbaudīta ticība" - tas ņemts no Pirmās Pētera vēstules. Mums kā kristiešiem pieder "nākotne un cerība" jo mēs zinām, ka nāvei nepieder pēdējais vārds. Nāve nepieliek punktu mūsu dzīvei, tā ir tikai komats. Mēs zinām, ka šai dzīvei beidzoties, mums ir mājas debesīs kur mēs būsīm ar savu augšāmcēlušos Kungu mūžīgi. Viņš mums saka: "Es dzīvoju, un arī jūs dzīvosiet!" (Jāņa ev. 14:19b)

Lai Dievs svētī katru vienu no Jums, šī Kristīgās Balss numura lasītāju! Lai Dieva Vārds, kas apcerēts šajā numurā, velk mūs tuvāk mūsu Kungam un lai pilda ar cerību par nākotni. Lai šis Vārds dod spēku pastāvēt visos ticības pārbaudījumos!

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

Redakcijas kolēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, P. Aļje.

Ziedi kongresa dievkalpojumā māc. Fridricha Čukura un Martas Čukurā piemiņai. Māc. Čukurs bija ALBA priekšsēdis no 1954. g. līdz 1986. g. Foto: C. Augstroze

PĀRBAUDĪTĀ TICĪBA

Amerikas latviešu baptistu apvienības 2021. gada Kongresa dienu norise

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Kad šī gada februārī ALBA kongresa dienu plānošanas komiteja attālināti sastapās ZOOM platformā, lai sagatavotu šī gada Kongresa dienu programmu, tad bija labas cerības, ka Kongress varēs notikt klātienē. Virstemats, kuŗu izraudzīja komiteja, - bija: "Pārbaudītā ticība". Likās, ka šis temats ļoti labi izsaka mūsu izjūtas, kādas tās ir veidojušās kopš pagājušā 2020. gada februāra, kad sākās Kovida pandēmijas straujā izplatība pasaulē un arī mūsu zemē, līdz ar visiem ar to saistītiem ierobežojumiem. Līdz šī gada jūlija vidum likās, ka mūsu cerības papildīsies, un ka varēsim mūsu Kongresa dienās atkal satikties vaigu vaigā. Bet tad sakarā ar Kovida Delta varianta parādīšanos apstākļi sāka strauji mainīties. Tā kā liela daļa ASV iedzīvotāju ir atteikušies vakcinēties, tad vīrusam radusies iespēja

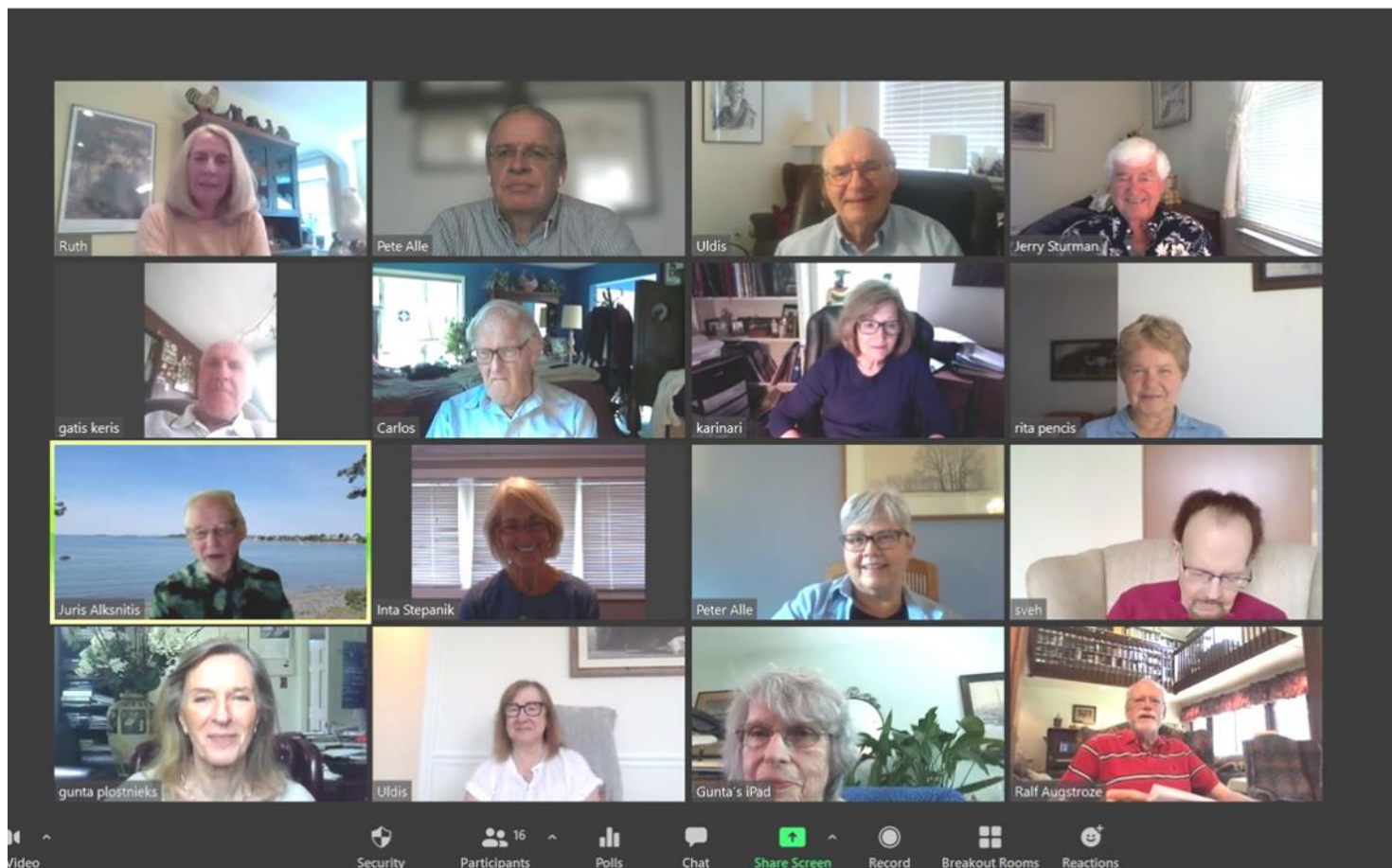
Kongresa atklāšana. Nor kr. Karodznieki Ruta Ķeris un Gatis Ķeris, māc. Dr. U. Ukstiņš. Foto: ALBA YouTube kanāls

mainīties un strauji izplatīties. Padome nolēma ka pareizākais ceļš arī šoreiz būtu, izņemot Kongresa dievkalpojumu, visu pārējo Kongresu noturēt neklātienē. Dievkalpojumu gan, tāpat kā pagājušā gadā, esam plānojuši noturēt klātienē, un tajā piedalīsies vienīgi tikai Bukskauntijas un Filadelfijas draudžu locekļi. Kongress atkal notiks ZOOM platformā.

Kongress šogad sākās piektdien, 20. augustā septiņos vakarā kongresa delegātu un viesu ZOOM sanāksmes veidā. Ja Kongress būtu varējis notikt klātienē, tad piektdienas pēcpusdienā ALBA sekretāra Juŗa Alksniŗa vadībā būtu notikuŗas diskusijas par to, ko mēs esam varējuŗi mācīties no Kovida pandēmijas. Brālis Juris Alksnītis bija sagatavojis vērtīgu diskusiju materiālu, izsūtīdams visiem dalībniekiem četrus rakstus par pandēmijām pagātnē, kā arī jautājumus sakarā ar rakstiem un mūsu personīgiem piedzīvojumiem Kovida pandēmijas laikā šodien. Raksti, ko saņēmām, - bija: "Christianity Has Been Handling Epidemics for 2000 Years" no Lyman Stone, "The Contagious Compassion of Catherine of Siena" no James D. Smith III and Kimberly Dawsey - Richardson, un "When a Third of the World Died" no Mark Galli. Viens raksts bija latvieŗu valodā: "Lielā sērga

SATURS

Redakcijas kolēģijas piezīmes – māc. Ukstiņš	2
Pārbaudītā Ticība— māc. Dr. U. Ukstiņš	3
Pārbaudītā Ticība—māc. Dr. P. Barbins	7
Pārbaudītā Ticība—Pēteris Aļļe	10
Laime par spīti ciešanām—Inta Augstroze	12
Vajāti bet ne atstāti — māc. Dr. U. Ukstiņš	15
Pārdomas par pateicību	19
Dr. Rita Pencis, Benita Ukstiņa, Gatis Ķeris, Ralfs Augstroze, Gunta Plostniece	
Ar Dievu pāri mūriem—māc. Edgars Maŗis	22
Dzejas— māc. Oļģerts Cakars	24
Vasaras svētdiena ziemeļkurzemē	28
Enoks Biķis	
Kā tas bija pirms 70 gadiem—Gatis Ķeris	32

Kongresa delegātu sēde. No augšas, no kr. Uz labo pusi: Ruta Ķeris, Pēteris Aļe, māc. Dr. Uldis Ukstiņš, Ģirts Stūrmanis, Aina Stūrmane, Gatis Ķeris, Carlos Augstroze, Karīna Rilling, Dr. Rita Pencis, Juris Alksnītis, Inta Stepanik, Sarmīte Aļe, Svens Kalniņš, Gunta Plostniece, Benita Ukstiņa, Gunta Hiršs, Ralfs Augstroze. Foto: P. Aļe

Kurzemē” no Alfreda Moseičuka -Talsu novada muzeja krājuma glabātāja. Juris Alksnītis bija paredzējis uzdot jautājumus par to, kā novērtējam, kāda ir bijusi kristiešu rīcība un atsaucība pandēmiju laikā pagātnē, un kā ar to ir šodien. Bija vērtīgas pārrunas sakarā ar šiem jautājumiem.

Nākošajā dienā, sestdien 21. augustā, no 2:00 līdz 5:30 pēcpusdienā, notika ALBA kongresa darba sēde, arī ZOOM platformā. Sēdē klausījāmie ziņojumus no ALBA darbiniekiem un ALBA nozarēm: Koru apvienības un Māsu apvienības vadītājiem un no Apvienības draudzēm. Uz trīs gadiem tika pārvēlēti trīs no deviņiem Apvienības padomes locekļiem: Pēteris Aļe, Gunta Plostniece un Ģirts Stūrmanis. Apvienības revīzijas komisijā tika ievēlēts Svens Kalniņš. Tika apstiprināta 2022. gada kongresa dienu plānošanas komiteja un māc. Dr. Uldis Ukstiņš kā Apvienības pārstāvis pie Vispasaules baptistu apvienības (BWA). Tika apstiprināts 2022.

gada budžets \$ 9,750 apmērā. No tā \$ 5000 ir paredzēti atbalstiem LBDS evaņģelizācijas un palīdzības darbam. Šī budžeta summa ir tikai maza daļa no \$ 41,000, kas pagājušā Kongresa gadā caur ALBA tika nosūtīti uz Latviju. Lielākā daļa no sūtītiem līdzekļiem ir sevišķiem palīdzības un evaņģelizācijas mērķiem, kā piemēram, “Ziemsvētku dāvanām LBDS lauku draudžu svētdienu skolu bērniem.” Pateicība par to pienākas visiem dāsnajiem ALBA evaņģelizācijas un palīdzības darba atbalstītājiem.

II

Kongresa dievkalpojums notika Bukskauntijas draudzes dievnamā svētdien 22. augustā, plkst. 11:00 no rīta. Dievkalpojumu ievadīja ALBA priekšsēža biedrs Pēteris Aļe ar Bībeles lasījumu no 103. Psalmā, lūgšanu un apsveikuma vārdiem visiem dalībniekiem, gan tiem kuri ir klātienē, gan tiem, kuŗi skatās You Tube. Ievadam sekoja kopdziesma: “Viņš

Duets: Gunta Plostniece un māc. Dr. Pauls Barbins.

Foto: Pēteris Alļe

vada mani, ak kāds prieks...” un Svēto rakstu lasījums no Apustuļa Pētera Pirmās Vēstules 1:3-9, kuŗu lasīja ALBA kasieris Ģirts Stūrmanis.

Visus dievlūdžējus iepriecināja Guntas Plostnieces un Paula Barbina. duets: “Jēzus” – ar L. C. Hall mūziku. Gunta Plostniece ir ALBA Koru apvienības vadītāja un padomes locekle un māc. Dr. Pauls Barbins ir Klīvlāndes draudzes mācītājs un arī ALBA padomes loceklis. Duetam sekoja sirsnīga un aizkustinoša lūgšana no Benitas Ukstiņas, ALBA Māsu apvienības priekšnieces un palīdzības darba pārzines. Tad klausījāmies Bukskauntijas draudzes locekles Guntas Tighe klavieru solo: Claude Debussy “Le Petit Berger.” Sekoja kvartets: Joachim Neander - “Dievs ir jūtams klātu” – arr. John M. Rasley, ko izpildīja Silvija Augstroze, Ralfs Augstroze, Ruta Ķeris un Gatis Ķeris, Dagnijas Murray pavadījumā.

Draudze vienojās kopdziesmā: “Uzticīgs mūžīgi.” Šeit ir vārdi, kuri mums ir sevišķi derīgi šajā nopietnajā Kovida pandēmijas laikā. “Uzticīgs mūžīgi, Dievs svētais, esi, Pārmaiņu ēnu ap Tevi, Kungs, nav, Visu, ko solījis, turi un pildi, Vārds tavš kā mūžīgais klants kalns te stāv.” Pēc paziņojumiem un kolektes, ALBA evaņģelizācijas un palīdzības fondiem, draudze atkal dziedāja kopdziesmu; “Tavās rokās Kungs es tveros.” Svētīgie un inspirējošie vārdi šai dziesmai ir no māc. Augusta Mētera, kurš Latvijā pirms kara, bija ilggadējs Baptistu Savienības prezidents. Pēc bēgļu gaitām Vācijā, pārceļoties uz Savienotajām Valstīm, viņš apmetās uz dzīvi Bukskauntijā. Dziesmā dievkalpojuma dalībnieki ar

sajūsmu apliecināja savu ticību: “Tavās rokās Kungs es tveros, Ko Tu dari, labs ir viss; Kas no Tavas rokas vadīts, Tam ir vaļā debesis.”

Šai dziesmai sekoja māc. Dr. Paula Barbina vērtīgā svētruna; “Pasargāti ticībā”, par kuru klausītāji varēja tikai sacīt: “Āmen!- Patiesi tā, Kungs!” Svētrunu vaŗam lasīt šajā Kristīgās Balss numurā. Nobeidzām dievkalpojumu ar kopdziesmu: “ Pilnas rokas paceļam”, L. Bērziņa vārdi un Viktora Baštika melodija. Latviešu garīgās mūzikas pazinējiem visiem pazīstams izcilā komponista Viktora Baštika vārds. Viņš bija ilggadējs ALBA Koru Apvienības vadītājs un Filadelfijas latviešu baptistu draudzes kora diriģents, kuŗu 2001. gadā Dievs aicināja savās Mūžīgajās Mājās . Beigu dziesmai sekoja svētīšanas vārdi no ALBA priekšsēža māc. Dr.

Kvartets: Gatis Ķeris, Ralfs Augstroze, Ruta Ķeris, Silvija Augstroze.

Foto: Pēteris Alļe

U. Ukstiņa: “Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!” (Apustuļa Pāvila Otrā Vēstule Korintiešiem 13:13). Šie vārdi lai pavada mūs, kad atstājam šo ALBA Kongresa dievkalpojumu. Mums ikvienam vajadzīga Kunga Jēzus Kristus žēlastība, jo mēs katrs esam grēcinieki. Mums ir vajadzīga Dieva mīlestība, kura mūs vada un uztur, dzīves dažkārt tumšo sājpu ceļu staigājot. Beidzot mums vajadzīga sadraudzība Svētā Garā, kas mūs vieno ar ticīgiem visās pasaules malās. Kā dziedam: “ Kad topam izšķirti, sirds sāpes sajūtam, Tak esam garā vienoti, un augšup ceļojam!” Pēc dievkalpojuma dievlūdžēji vēl

Garšīgas pusdienas gatavoja Ērika un Niks Stūrmaņi

Foto: P. Aļļe

vienojās sadraudzības brīdī. Lietaino apstākļu dēļ tam bija jānotiek baznīcas blakus zālē.

III.

Tāpat kā Kongresa dievkalpojums, arī Kongresa dienu Bībeles studijas un svētbrīži tika uzņemti video un ievietoti YouTube. Ceru, ka esat tos jau skatījušies. Ja vēl nē, tad tie Jums ir pieejami ALBA YouTube kanālā. Pirmajā Kongresa dienā, piektdien, 20. augustā, bija paredzēta rīta Bībeles studija no Intas Augstrozes: “Ciešanas rada izturību” (Pāvila vēstule Romiešiem 5:5-15, Pāvila Otrā Vēstule Korintiešiem 4:16-18). Pēc skaņīgas kora dziesmas tai sekoja Pētera Aļļes Bībeles apcere: “Pārbaudītā ticība”. Pēc garšīgām laša vakariņām, ko bija sagatavojuši Ralfs Augstroze ar palīgiem, Nick un Ēriku Stūrmaņiem, māc. Dr. U. Ukstiņa vadībā notika Saulrieta svētbrīdis ar pārdomām: “Vajāti, bet ne atstāti”. (Pāvila Otrā Vēstule Korintiešiem 4:7-14) Otrajā Kongresa dienā, sestdien, 21. augustā rīta svētbrīdi vadīja Benita Ukstiņa “Tie noraida veselīgu mācību”. (Apustuļu darbi 20:28-30, Pāvila otrā vēstule Timotejam 4:3-4) Pēc kopdziedāšanas notika paredzētā Bībeles studija, ko vadīja māc. Dr. Pauls Barbins: “Atspēkojot maldu mācības”. Bībeles studijai, ja tā notiktu klātienē, būtu sekojušas dedzīgas pārrunas. Sestdienas vakarā paredzēto Svētā vakarēdiena svētbrīdi vadīja māc. Dr. Uldis Ukstiņš. Svētbrīdī pārdomas par maizi sniedza Gatis Ķeris, bet par biķeri - Kārlis Augstroze. Ceru, ka

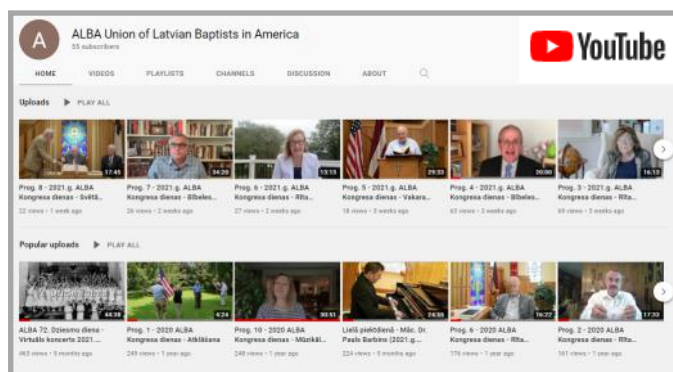
daudziem no Jums ar video palīdzību bija iespējams piedalīties šajā svētbrīdī.

***

ALBA Kongresa dienas tagad jau otro gadu notiek virtuāli. Tādu kārtību nācies ieviest postošās Kovida pandēmijas dēļ, kuŗa līdz šim šeit ASV jau prasījusi kādas 650,000 dzīvības. (Noteikti skaitlis būs lielāks, kad lasīsiet šo Kristīgās Balss numuru.) Mūsu kā cilvēku prātam neaptveramas ir sāpes, ko šī pandēmija nesusi. Seši simti piecdesmit tūkstoš ģimeņu ir skartas, tām zaudējot kādu no tuviem ģimenes locekļiem; tēvu, māti, vecvecākus, bērnus vai mazbērnus. Miljoniem cilvēku ir nopietni saslimuši, daudziem no tiem nācies mēnešiem ilgi pavadīt slimnīcās, atrodoties uz nāves robežas, šķirti no saviem mīļajiem. Mēs gribam no sirds lūgt: “Ak palīdzi Kungs! Esī žēlīgs mūsu Dievs!” Es ticu ka Dieva Vārda apceres no ALBA Kongresa dienām, ko varējām noklausīties un noskatīties YouTube, vai lasīsim šajā un nākamā Kristīgās Balss numurā, stiprinās mūsu ticību. Mūsu visu lūgšana ir, - kaut šī pandēmija pārietu un nākošā gadā varētu tikties ALBA kongresa dienās atkal vaigu vaigā!

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

ALBA YouTube KANĀLS

Visas ALBA programmas ierakstus variet skatīties ALBA YouTube kanālā. Tur arī ir ieraksti vairāki svētbrīži: <https://www.youtube.com/channel/UCbvDHNKJ0v3Rslil72KuCSQ>

Paldies Ralfam Augstrozem par tehnisko izkārtojumu!

PĀRBAUDĪTĀ TICĪBA

Svētruna ALBA kongresa dievkalpojumā

Māc. Dr. Pauls Barbins

“Slavēts lai ir Dievs un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdinājis dzīvai cerībai caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos no mirušajiem, neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglabāts Debesīs jums, kuri tiekat pasargāti ticībā pestīšanai, kas sagatavota, lai Dievs to atklātu laika beigās.

Par to jūs liksmojaties, šobrīd vēl nedaudz ciezdami, ja tā vajag, dažādos pārbaudījumos, lai jūsu ticības pārbaude, kas ir daudz cildenāka par iznīcīgā zelta pārbaudi ugunī, parādītu, ka jūs esat uzteicami, slavējami un godājami dienā, kad atklāsies Jēzus Kristus.

Jūs Viņu mīlat, lai gan neesat redzējuši, par Viņu - tagad vēl neredzēdami, bet ticēdami - jūs liksmojaties ar neizsakāmu un apskaidrotu prieku, iegūdami ticības galamērķi - dvēseļu pestīšanu.”

Pētera 1. vēstule 1:3-9

Iesākšu šo svētrunu ar humoristisku anekdoti, cerēdams, ka tas izdosies.

Reiz bija divi palaidņi brāļi, kuŗi vienmēr ar savām muļķībām un ākstībām sagādāja bezgala daudz raižu un rūpju šo zēnu mātei. Māte nezināja, ko darīt, un beidzot griezās pie draudzes mācītāja, lai tas nāktu palīgā.

Mācītājs, cerēdams puišus pabiedēt, atsauca abus brāļus uz baznīcu, un paņēmis vienu zēnu aiz aizvērtām durvīm, pēkšņi skaļi iekliedzās: "kur ir Dievs?". Pēc īsa klusuma brīža mācītājs atkal iekliedzās: " Es Tev jautāju - kur ir Dievs?"

Līdz ar to zēns ātri piecēlās, atvēra durvis un izskrēja ārā. Skrienot garām brālim, zēns izsaucās:

Māc. Dr. Pauls Barbins Foto: P. Aļle

"Muksim! Dievs ir pazudis, un mēs pie tā esam vainīgi!"

Man nav jāatgādina, ka šie pēdējie mēneši ir bijuši stresa un raižu pilni. Šis laiks ir iespaidojis gan mūsu ikdienas parasto gājienu, tā arī mūs pašus. Šīs dienas ir arī atstājušas lielu iespaidu uz mūsu attiecībām ar Dievu.

Esam ik katrs piedzīvojis Covid-19 vīrusa iespaidu. Uz kādu laiku mūsu darbība apstājās. Satikšanās ar citiem tika ierobežota, atļaujot redzēt vienam otru tikai mazā

datora kvadrātā vai mobilajā telefonā. Parastā dienas kārtība tika iztraucēta. Sagatavotie plāni tika pārtraukti. Viss lielā mērā pārmainījās. Pat tā izdevība iegriezties svētajā vietā, kur iepriekš varējām saņemt garīgu uzturu un piedzīvot to, kas dod dvēselei dzīvību, bija noliegts. Padomājiet, nedrīkstējām, (- un vēl citas pasaules malās tas joprojām turpinās,) brīvi slavēt un pielūgt Dievu, kā mēs bijām ieradusi to darīt.

Bet vīrusa iespaids nebija vienīgais faktors, kas veidoja raizes sabiedrībā. Atcerēsimies, ka Savienotajās Valstīs intensīvā pakāpē parādījās rasisma saspīlējums. Tuvojoties balsošanām, tika ziņots, ka valsts iedzīvotāji politiskā ziņā ir tik ļoti atdalīti viens no otra, kā vēl nekad līdz šim Savienotajās Valstīs nav bijis piedzīvots. Rūpes par veselību izpaudās ar strīdiem par masku valkāšanu un vakcīnas iepotēšanu, un tas viss radīja sāpes un nesaskaņas starp ļaudīm. Īsi sakot, mūs draudēja pārņemt bailes un naidis, tā atšķirot vienu no otra.

Dažās ģimenēs sākās finanšu grūtības. Citās - pieauga rūpes par bērnu un mazbērnu veselību, audzināšanu, skolas mācībām un pēcnācēju

vispārējo nākotni, radās šķelšanās. Attālinājamies viens no otra - gan fiziski, gan emocionāli, gan garīgi.

Ņemot vērā visu minēto, iespējams, ka mēs katrs arī varējām sajust zināmu garīgu diskomfortu. Jutos, it kā es pats būtu atbildīgs par visu slikto, kas līdz šim noticis, tāpēc, ka man pašam bija uzdots, un tas bija jāizskaidro un jāaizstāv, un atrisinājums tam visam lielā mērā bija atkarīgs no manis. Jutos atbildīgs it visam.

Nesen sāku saprast, ka šīs saprotamās izjūtas rada negatīvs spēks, kas pretojas Dievam. Kamēr Dievs dāvā mīlestību, drošību un pestīšanu, negatīvais pretojošais spēks izaicina ticīgos ļaudis, veidojot cilvēku dvēseles šaubas un nemieru. Šo pēdējo mēnešu laikā negatīvie Dievam pretī stāvošie spēki ir centušies garīgā veidā izaicināt gandrīz katru no Dieva bērniem attiecībā uz viņu ticību Jēzum Kristum.

Atceros pirmo reizi, kad sajutu tādu tumšu izaicinājumu savai ticībai. Tas bija 2006. gadā, kad biju kopā ar vairākiem protestantu mācītājiem un rabīniem no ebreju ticīgām kopienām un konfesijām, kad mēs pavadījām dažas stundas Jeruzālemes "Yad Vashem" holokausta muzejā.

Uz kādu brīdi es atdalījos no grupas un staigāju pa muzeju viens pats. Iegriezot "Valley of the Communities" brīvdabas izstādē, kur akmens mūra sienā ir nosauktas un ierakstītas vairāk nekā piectūkstoš ebreju kopienas, kuras tika iznīcinātas zem nacistu tumšās varas. Šī brīvdabas izstāde ir tā izkārtota, ka viesis kā skatītājs var staigāt pa tekām, kas krusto un pārkrusto Eiropu Otrā pasaules kara laikā. Iznīcinātās ebreju kopienas ir atzīmētas ar šiem gravējumiem akmeņos, kuri uzstādīti viens pāri otram.

Tanī saulainajā februāra dienā sāku lēnām staigāt pa vienu iemītu taku, aplūkojot akmeņu struktūras un tur lasāmos ierakstus. Staigājot pa taku, kas veda no Polijas uz Baltijas valstīm, sajutu urdošu nemieru manā sirdī, kad redzēju sastādītos akmeņus, kur varēja pārskatīt visas tās vardarbības un naida spēku iznīcinātās dzīves. Vietām pa taku ejot, redzēju tikai dažus akmeņus, saliktus viens pāri otram, citur akmeņu krāvumi cēlās trīsdesmit, ja ne

vairāk pēdu augstumā.

Tuvojos Latvijas robežai, nezinādamas ko sagaidīšu. Ar dažiem soļiem atrados Kurzemē, no kurienes nāca mani vecāki un vecvecāki Otrā pasaules kara laikā. Rēdzēju vienā ciemā dažus akmeņus, saliktus vienu uz otra - un nopūtos, jo iznīcināto skaits nebija liels. Turpināju iet pa taku, kas veda starp mūriem, un pēkšņi gandrīz zaudēju elpu, jo tepat man priekšā, Kurzemes centrā, stāvēja kolonnas no iegravētiem akmeņiem piecpadsmit un divdesmit pēdu augstumā.

Sāku raudāt. Mani pārņēma tāda pati sajūta, kāda tā parādījās tagad šajos pēdējos mēnešos. Tā bija sajūta, ka es pats esmu vainīgs un atbildīgs par visu to, ko redzu atzīmētu savu acu priekšā. Vel nozīmīgāk - es jutos atstāts, izolēts un garīgi izpostīts. Jutos tā, it kā Dievs caur visam sāpēm ir mani atstājis.

Pirmās Pētera vēstules autors uzrunā ne tikai senās izkaisītās kristiešu kopienas, bet vēstulē rakstītie vārdi arī dāva stiprinošu mācību šīs dienas garīgiem, vientuļiem un nogurušiem ļaudīm. Domāju, ka vēstules rakstītājs labi saprata, ka garīgas pamestības izjūtas ir tikušas veidotas, lai radītu bēdas, šaubas un vientuļības sajūtu ticīgo lauzu vidū. Minētie melīgie apgalvojumi nenāk no Dieva, bet tos veido negatīvie spēki, kas pretojas Dievam.

Apustulis Pēteris - vēstules autors sludina, ka par spīti visām šaubām un nenoteiktībai, uzticīgais Dieva bērns nav atstumts, bet ir atdzemdināts Jēzus Kristus augšāmcelšanās no mirušajiem. Ticīgā cilvēka kā atdzimuša Dieva bērna būtību nosaka Dieva žēlastība, kas izpaužas Jēzū Kristū, nevis pamatojas uz cilvēku veidotām domām, izjūtām vai darbiem. Tikai Dieva žēlastībā cilvēka dvēsele var atdzimt dzīvai cerībai uz Jēzu Kristu.

Mūsu garīgā atdzimšana nozīmē to, ka dzīvojam starp divām ticības realitātēm. Pirmā ticības realitāte ir pamatota mums no Dieva apsolītā garīgā nākotnē. Pēters raksta, ka garīgā atdzimšana apsola neiznīcīgu, neaptraipītu un nevīstošu mantojumu, ko Dievs mums ir saglabājis debesīs. Īsāk izsakoties, dvēseles pestīšana ir mūsu garīga

nākotne.

Šāda apsolīta nākotne iespaido un izveido mūsu šīs dienas ticību. Mantojumā parādītā Dieva žēlastība dāvā mums dzīvu cerību šīs pasaules ikkdienas izaicinājumos, grūtībās un sāpēs. Šī dzīvā cerība pamatota Jēzus Kristus augšāmcelšanā no mirušajiem, un tā neatkāpjas vai nesamazinās būdu vai sāpju laikā. Tieši otrādi, jo Kristus augšāmcelšanas no mirušajiem pasludina Dieva varu pār visiem tumšajiem spēkiem, kuŗi mēģina nomākt, mazināt, vai traucēt mūsu garīgumu, tādējādi būtībā uzdodot it visu.

Mūsu dzīvā ticība smeļ no Dieva apsolītā nākotnes mantojuma, un veido mūsu dvēselēs jau šai dienai neizsakāmu un apskaidrotu prieku, kas garīgi uztur ticību tagadnes izaicinājumu un sāpju laikā.

Vēstulē pasludinātā vēsts skaidro, ka dvēseles atdzimšana dzīvā cerībā stiprina cilvēka ticību. Mūsu dzīva cerība ir pamatota Jēzū Kristū, un tā atļauj mums saredzēt Dieva gaismu tumšajā pasaulē. Dzīva cerība dod spēku un motivē turēties pie tā, kas ir paties un īsts starp visām tumšo spēka veidotajām šaubām un nedrošību.

Dzīvā cerība mūs iedrošina, lai esam atklāti ne tikai Dieva priekšā, bet arī viens ar otru. Šāda garīga atklātība top dzīva, kad spējam atzīt, vispirms atzīt pašiem sev, un tad Dievam un arī citiem, ka:

esam sāpināti,
atrodamies neziņā vai pat dzīvojam ar šaubām,
esam noguruši,
esam nespējīgi kaut ko salabot vai dziedināt.

Garīga atklātība arī drošina lūgt pēc Svētā Gara palīdzības, lai skaidrāk saredzētu Dieva gaismu tumšajā pasaulē.

Dzīvā cerība arī audzina mūsu ticību, lai varam pieņemt to, ka mēs paši neesam atbildīgi par visu. Neesam atbildīgi citiem, bet uzticīgi Dievam, un tā kopīgi, Dieva varenībā un gādībā cenšamies:

apklusināt šaubas un nedrošību,
atgādināt ka neesam atstāti vai izolēti,
izmantojot iespējas un veicināt Dieva gaismas izplatību mūsu dzīvēs un pasaulē.

Šāda dzīva cerība ir bijusi vērojama šajos pēdējos mēnešos Amerikas Latviešu Baptistu Apvienībā. Jāņem vērā, ka ALBA un atsevišķo draudžu darbs ir turpinājies pandēmijas laikā. Tas rāda, ka dzīvojam ticībā un turamies Dieva dzīvā cerībā. Būtu bijis varbūt vieglāk visu draudžu darbību atcelt, tomēr to izdevās labi izkārtot gan Zoom sanāksmju veidā, gan arī ar dievkalpojumu, svētbrīžu un Bībeles apceŗu video ierakstiem. Tas pierāda, ka Dieva dzīvā cerība patiešām uztur un vada. Kā apvienība, kas sastāv no draudzēm un indivīdiem, mēs kopīgi turpinām atbalstīt, ziedot, rūpēties un lūgt par ticīgiem ļaudīm un garīgām vajadzībām visās pasaules malās. Pateicoties Dieva palīdzībai, neesam izolēti vai apklusināti pandēmijas ierobeŗojumu dēļ, bet vēl joprojām darbīgi piedalāmies Evaņģēlija sludināšanā. Ar dzīvu cerību, mēs kā Apvienība, kopīgi skatāmies tālāk, ne tikai uz rītdienu, bet vēl tālāk nākotnē un redzam piepildāmies visu, ko Dievs ir apsolījis.

Šajā sasāpinātajā, salauztajā un izmisuma pilnajā pasaulē Dieva atdzemdinātie ir mudināti

Svētos rakstus lasa Ģirts Stūrmanis

Foto: P. Aļļe

liecināt par šo Dieva dāvāto un žēlastības pilno dzīvo cerību. Mums jāatgādina - gan pašiem sev, gan arī citiem, ka neesam atbildīgi par visām pasaules sāpēm un grūtībām, bet mēs kā Dieva bērni, kas atdzemdināti dzīvā cerībā, esam aicināti atklātībā, pazemībā un mīlestībā ņemt dalību, izplatot Dieva gaišumu šajā tumšajā pasaulē.

To lūdzam Dieva lielajā žēlastībā, un pārbaudītajā ticībā to ceram sasniegt.

Nobeidzu ar īsu piezīmi par manu dienu "Vad Yashem" muzejā. Pēc mana piedzīvojuma "Valley of the Communities" izstādē, pievienojos savai grupai lai nobeigtu mūsu vizīti. Kopā ar sievu Lauru, un vēl dažiem kolēģiem, vēroju izstādi, kurā tika pacelti un pagodināti indivīdi, kuŗi sniedza palīdzību bēgošiem ebrejiem.

Izstādes izkārtojums bija interesants. Daudzi skapji ar vairākām atvilktnēm, kuŗas drīkstēja atvērt. Nezinot, kas atrodas atvilktnēs, es piegāju pie vistuvākā skapja un pavilku augšējo atvilktni. Atvilktnē atradu fotogrāfijas un personīgas lietas, ka arī īsus aprakstus.

Lāsīju un uzzināju par Jāni, kuŗš Otra pasaules kara laikā dzīvoja Liepājā un kuŗš palīdzēja vairākiem ebreju ticīgiem izbēgt no nacistu varas, aizvedot viņus savā laivā pa Baltijas jūru brīvībā.

Mīļie draugi! Mēs neesam pamesti, neesam atstāti. Starp visiem tumšajiem spēkiem mēs esam pasargāti. Jo tieši šodien mūsu ticība šajā neziņas, bezcerības un šaubu pilnajā laikā ir jau ieguvusi to garīgo mantojumu, ko Dieva žēlastība ir apsollījusi caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos. Āmen.

PĀRBAUDĪTĀ TICĪBA

Bībeles apcere ALBA kongresa dienās

Pēteris Aļļe

Rakstu vieta šīs dienas pārdomām ir Pēterļa 1. vēstulē, 1. nodaļā no 3. līdz 9. pantam.

"Slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdinājis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem, neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums, kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā.

Tad jūs līksmosities, tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos, lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies.

Viņu jūs mīlat, lai gan neesat To redzējuši, uz Viņu

jūs ticat, To tagad neredzēdami, un priecāsities neizsakāmā un apskaidrotā priekā, kad jūs sasniegsit savas ticības galamērķi, dvēseļu pestīšanu."

Tēma šī gada kongresa dienām ir: "Pārbaudītā ticība". Mēs zinām, ka dzīvē ir daudz un dažādi pārbaudījumi un ciešanas. Mūsu pārdomas ir pamatotas uz nupat nolasītās

Rakstu vietas no Pēterļa 1. vēstules. Bībelē ir daudz tādu vietu, kur aprakstītas cilvēku un īpaši ticīgo ļaužu ciešanas un ticības pārbaudījumi.

1) Ticīgo nākotne ir nodrošināta.

Šajā Rakstu vietā Pēteris iesāk ar slavu, ar gaviļu pilniem vārdiem:

"Slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdinājis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņi-

em, neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums.”

Ticīgam cilvēkam, kas tic ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, ka Viņš ir Glābējs un Pestītājs, šis ir ļoti labas ziņas. Nākotne ir droša! Jēzus Kristus upura dēļ mūžīgās dzīvības apsolījums mums ir nodrošināts. Jēzus Kristus ir augšāmcēlies un solījis, ka Viņš gājis, lai sagatavotu mums vietu. Jēzus Kristus ir tas, kas mūs Savā žēlastībā ir glābis no posta un dāvina mums jaunu dzīvi. Jēzus Kristus ir uzvarējis nāvi. Viņš ir augšāmcēlies no mirušajiem, un Viņš ir arī solījis, ka visi, kas Viņam tic, arī dzīvos – ar jaunu, neiznīcīgu miesu – mūžīgi.

Ļoti patīkami, ka Dieva vārds apraksta šo mantojumu ar trīs vārdiem, kuŗi visi sākas ar prievārdu (prepozīciju) “ne”.

Neiznīcīgs, Neaptraipīts, Nevīstošs.

Mēs kopā varam pacelt balsis un teikt un slavēt Dievu par šo brīnīšķīgo apsolījumu. Ticīgā nākotne ir droša.

2) Ticīgie piedzīvo pārbaudījumus.

Minēšu dažus piemērus – kādi mums dzīvē var būt pārbaudījumi:

Fiziskas Slimības vai citas veselības problēmas – mums pašiem vai mūsu ģimenēm vai tuviniekiem. Garīgās veselības traucējumi, depresija. Ģimenes konflikti. Grēku nasta, kārdinājums. Financiālas grūtības. Darba problēmas un konflikti. Cilvēki kas nicina mūs par to, ka mēs esam ticīgie. Bailes vai pat terors. Vientulība. Mīļā drauga vai ģimenes locekļa aiziešana mūzībā. Ģimenes loceklis kas negrib neko zināt par Jēzu Kristu.

Jūs noteikti varētu papildināt šo listi. Pārdomājot šo sarakstu, mēs drīzi vien nāksim pie slēdziena, ka visi šie pārbaudījumi ir aprakstīti Bībelē. Daudzus šos pārbaudījumus mūsu Pestītājs vai nu piedzīvoja Pats vai arī tos ievēroja un tajos sniedza atbalstu un dziedināja.

Ka mums dzīvē ir pārbaudījumi, tas nav nekāds pārsteigums. Tas, ka ticīgiem būs pārbaudījumi, ir aprakstīts vairākās vietās Bībelē. Es minēšu dažus.

Jēzus Vārdi Jāņa ev. 16:33 “Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!”

Romiešiem 5:3 “mēs teicam sevi laimīgu arī savās ciešanās, zinādami, ka ciešanas rada izturību.”

2. Timotejam 2:12 “..ja mēs pastāvam ciešanās, tad mēs arī līdzī valdīsim; ja mēs aizliegsim, tad arī Viņš aizliegs mūs.”

Ciešanas ir daļa no ticīgo dzīves. Ticīgam cilvēkam vienmēr ciešanās klāt ir Jēzus Kristus. Jēzus Kristus ir arī vienmēr gatavs sniegt Savu spēcīgo roku un palīdzēt mums, arī tad, ja jūtamies, ka mūsu ticība ir vāja. Mēs nepaļaujamies uz saviem spēkiem un spējām; mēs paļaujamies uz Dievu un Viņa spēku, kā mēs to lasām Pētera 1. Vēstulē, 1. nodaļā 5. pantā: “..kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā.”

Atcerēsimies, ka mūsu ticības iesācējs ir Jēzus Kristus. Viņš ir Tas, kas mums devis brīnīšķīgo dāvanu – ticību. Tāpēc, kad mums ir dažāda veida pārbaudījumi vai ciešanas, mēs varam paļauties uz vareno un spēcīgo Pestītāju, kas pazīst mūs, kas zina mūsu vājības, kas mūs mīl, kas mums jūt līdzī.

Pāvils savā Vēstulē romiešiem arī uzsver to, ka mūsu ciešanas un pārbaudījumi ir īslaicīgi un ne tik nozīmīgi, ja ņem vērā tās vērtības kas ir mūžīgas, kā par to lasām

Romiešiem 8:1 - “Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums.”

3) Mūsu ciešanās un pārbaudījumiem ir mūžīga vērtība.

Pētera 1. Vēstules 1.nodaļas 7. pantā lasām:

“..lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies.”

Kad skolā mācījos 7. klasē mums bija viena tāda mācību stunda par metāla apstrādāšanu. To angļiski sauca “Metal Shop”. Tur mēs gatavojām dažādus priekšmetus no metāla. Tur es iemācījos

vairākas lietas. Viens, kad metālu sakarsē, līdz tas kvēlo sarkans, to var sist ar āmuru un veidot kā vien grib. To var izlocīt āķī vai arī citādās formās. Un šādā veidā apstrādājot metālu, tas arī kļūva daudz stiprāks.

Vēl viena lieta, ko visa klase mācījās, bija - kā kausēt metālu un tad to ieliet formās lai izveidotu dažādus mākslinieciskus priekšmetus. Bija ļoti interesanti vērot, kā kausētais metāls kļuva par škidrumu. Varēja arī vērot, kā visi netīrumi un gruži izkausētajam metālam peld pa virsu. Skolotājs bija tas, kas šos netīrumus nosmēla nost no kausētā metāla – un tad mēs varējām tīro metālu liet formās. Metāls, ar kuŗu strādājām, nebija zelts. Man liekas, ka tas toreiz droši vien varēja būt alumīnijs.

Pētera 1. Vēstules vārdos aprakstīts, ka ticīgā cilvēka pārbaudītā ticība ir ar mūžīgu vērtību, vērtīgāka kā iznīcīgais zelts.

4) Praktiski aicinājumi.

Mēs esam īsumā pārdomājuši ticīgā cilvēka pārbaudījumus un ciešanas. Kādā veidā mēs varam savā dzīvē praktiski pielietot to, ko esam mācījušies

no Dieva vārda? Šeit ir daži ieteikumi:

Būsim pateicīgi arī ciešanās un pārbaudījumos, kā to mums māca 1. Tes. 5:16-18 “Esi priecīgi vienumēr, lūdziet bez mitēšanās Dievu. Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.”

Kad mums ir pārbaudījumi, lūgšim palīdzību no Dieva. Viņš ir solījis ka Viņš mūs nekad neatstās.

Domāsim par Mūžīgo Godību kas mums ir solīta Jēzū Kristū, un centīsimies dot Jēzum Kristum godu, teikt Viņa Vārdu un vairot Viņa slavu.

Lūgšim, lai Dievs mums dod spēku izturēt mūsu pārbaudījumus.

Būsim palīdzīgi mūsu brāļiem un māsām Kristū, kas cieš – lūgšim par viņiem, palīdzēsīm tiem.

Mēs esam mācījušies no Dieva Vārda ka pārbaudītai ticībai ir mūžīga vērtība. Lai Dievs mums palīdz sekot Viņam un Viņa aicinājumam!

Pēteris Aļle

LAIME PAR SPĪTI CIEŠANĀM

Rīta svētbrīdis ALBA kongresa dienās

Inta Augstroze

Kur ir laime ?

Vai neesam dažkārt pagājuši tai gaŗām, to nepamanot ? Un otrādi - vai nav zaudēts daudz laika un pūliņu, meklējot laimi tur, kur tās nav ! Ir tikai viens laimes avots, kas nekad neizzūst. Tikai vienīgi sakars un vienība ar Dievu veldzē dvēseles slāpes un dod nevīstošu laimi. Laimīga tā diena, tas gads un tas dzīves laiks, ko ejam Dieva vadībā. Kā labs piemērs tam ir stāsts par Caķeju. Kad Dievs caur Jēzu

Foto: Carlos Augstroze

Kristu ienāk virsmuitnieka Caķeja dzīvē, Dieva žēlastība un mīlestība kā saule apspīd to, atbrīvo no viņa paša saltās vienaldzības pret citiem un dod viņam gluži jaunu uzskatu un pieeju dzīvei. Jēzus ienāk viņa dzīvē, un rezultāts ir tūlīt redzams. Caķejā sāk valdīt godīguma un devīguma principi. Dieva žēlastība un mīlestība pārvērš viņu jaunā radījumā, un tas pats var notikt ar katru no mums. Nākot sakarā ar Dievu, nepelnīti saņemot Viņa neizmērojamo žēlastību, sākam jaunu, līdz šim

nepazītu dzīvi. Pēkšņi citi, kas ir ap mums, kļūst mums vismaz tikpat svarīgi kā mēs paši sev. Rodas vēlēšanās izlabot agrāk citiem nodarītās netaisnības. Mainās visi mūsu uzskati par dzīvi, tagad mēs vēlamies būt tikpat iecietīgi attiecībā pret citiem, kā paši to esam piedzīvojuši no Dieva. Dieva žēlastība ko esam saņēmuši līdz ar piederību Jēzum un kristīgās draudzes iespaidu, var panākt apbrīnojamus rezultātus dzīvē ikvienam no mums. Caur mūsu piederību Kristum un Viņa draudzei varam tikt pacelti tādā jaunā līmenī, kas mūs pārvērš par jauniem radījumiem un dara mūs citādus, kā bijām iepriekš. "Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns." (2. Kor 5:17).

Mēs cenšamies vadīt savu dzīvi pēc Bībelē dotiem principiem. Mēs cenšamies, lai kļūtu vairāk līdzīgi mūsu Kungam un Pestītājam. No dabas vērojumiem mums ir zināms, ka parastais neglītāis kāpurs, kas pavadījis apmēram divas nedēļas kūniņā, pārvēršas par skaistu tauriņu, kam vairs nav nekādas līdzības ar tā iepriekšējo izskatu. Zinātnieki šo izmaiņu nosauc par "metamorphosis." To pašu, ko šis grieķu vārds nozīmē, mūsu valodā izsaka vārds: 'pārvērtieties!' Evāņģēlija gaismā cilvēks kļūst par jaunu radījumu, lai tad kopā ar savu Meistaru sāktu jaunu dzīvi, kuŗa nebeigsies nekad.

Atskatoties uz savu dzīvi, ticīgais cilvēks var to iedalīt divos posmos, kādi tie ir bijuši: 1)"bez Dieva un 2) "ar Dievu" . Kad cilvēks dzīvo bez Dieva, tad tas tomēr nav brīvs. Cilvēka sirds nekad nav īsti brīva. Vienmēr ir kāds "kungs," kas pārvalda tā sirdi. No cilvēka darbiem un izturēšanās ir redzams, kādam Kungam tas kalpo. Lūzums dzīvē iestājas tad, kad notiek 'kungu' maiņa. Caur Dieva žēlastību kristietis iegūst jaunu dabu; tas kļūst lēnprātīgs, taisnīgs, žēlsirdīgs un pazemīgs, - izjūt laimi un prieku, mācās pazīt sirdsskaidrības vērtību, un līdzīgi pazudušajam dēlam beidzot ierodas atpakaļ tēva namā, jo atzīst to par labāko, bet uz savu iepriekšējo dzīvi var atskatīties tikai ar nožēlu.

Lai varētu dzīvot laimīgu dzīvi, svarīgā vietā jābūt desmit baušļiem un to pildīšanai. Taisnība un žēlastība Bībelē ir daudz pieminētas. Savos

spriedumos pēc cilvēcīga saprāta mēs varam būt taisnīgi, balstoties uz likumiem, jeb morāles atzinumiem. Kad nav iespējams atsaukties uz taisnības pamatu, tad tur sākas žēlastība, kas balstās ne vairs uz likumiem, bet uz mīlestību. Kristus pie šiem jēdzieniem pieiet, raugoties no mūžības viedokļa. Ja mūžības un Dieva nebūtu, tad mūsu dzīvē taisnība un žēlsirdība nemaz neiederētos. Tad būtu jāvadās no uzskata, ka taisnība pieder stiprākajam; bet žēlsirdība jāparāda tikai tik daudz, cik tas ir izdevīgi. Jēzus nenošķīra taisnību no žēlastības. Desmit baušļi ir mūsu taisnības pamats. Var jau dzīvot bez zagšanas, tomēr - , neievērojot nabaga Lācaru mūsu durvju priekšā, veltīga ir mūsu taisnība. Ja neievērojam Jēzus mīlestības bausli, kā gan tad lai sagaidām mūsu grēku piedošanu ?

Mūsu dienās ne vienmēr atzīst un novērtē pazemību un lēnprātību. Tās gan mēs sagaidām viens no otra. Sabiedrības degpunktā nereti vērojami cilvēki, kas, cīnoties ar abiem elkoņiem, lauž sev ceļu dzīvē. Pazemību augsti vērtē Dievs, un Viņš to arī atalgo. Garā nabagais ir bagāts Dieva žēlastībā. Garā bēdīgais top iepriecināts, un viņa bēdu nasta top vieglāka. Bet viena lieta jāatzīmē; kristiešu lēnprātība nav rakstura vājība. Patiesa pazemība un lēnprātība ir garīgs stiprums, kas saņem svētības ne tik vien šajā dzīvē, bet arī mūžībā.

Centieni citam citu pārspēt savstarpējā cieņā ir pavisam sveši un neatzīti mūsdienu pasaulē, jo tajā valda "es esmu pirmā vietā!" princips. Bet minētie centieni tomēr pilnīgi saskan ar Jēzus rīcību, kad Viņš mazgāja mācekļiem kājas.

Mūsu laiku "gars" parāda labvēlību dažādiem cilvēku netikumiem. Un ja tas kalpo politiskiem mērķiem, tad meli un otra cilvēka nomelnošana ir it kā pašas par sevi saprotamas lietas. Bet šaurā ceļa gājējiem vajadzētu no visa tā atturēties un sevi savaldīt.

Kaut arī spējām vārdos ļoti iespaidīgi liecināt citiem par Jēzu, tomēr mūsu pašu sirdīs un dzīves gaitās vienmēr jāizvērtē un jāpārdomā vārdi, kuŗus lietojam ikdienas sarunās. Mūsu vārdi atspoguļo to, kādi esam mēs paši. Visi zinām, ka "...no sirds pilnības mute runā". Šajā sakarībā skaisti ir Dāvīda

vārdi: "Lai Tev patīk manas mutes valoda un manas sirds domas Tavā priekšā, ak Kungs, mans patvērums un mans Pestītājs"(19.psalms,15.p.). Ja no mūsu mutes bieži nāks dusmu pilni un nelaipni vārdi, un mūsu valoda būs citiem par piedauzību, tad apkārtējiem būs grūti no mums dzirdēt un sajūst Jēzus aicinājumu.

Kristieši savā ikdienas dzīvē ir kā sala jūras vidū. Ik brīdi, veicot savus ikdienas pienākumus, vai nu darba vietā, vai mājas apstākļos, mums visapkārt jāstopas ar ļaudīm, kuru dzīves stils, pārliecība, un morāle ļoti atšķiras no mums. Kaut runājam to pašu valodu, mūsu dzīves perspektīva, prioritātes un sirds prāts gandrīz vienmēr ir citādi. Vai esam gatavi stāstīt un liecināt par savu pārliecību tiem, kas ap mums? Ļaudīm ar tik dažādiem raksturiem, pagātni, izglītību un materiālo stāvokli - visiem vajadzīgs Jēzus un tas dzīves piepildījums, kādu tikai vienīgi Viņš var dot. Pārdomājot nupat dzirdēto, rodas jautājums, kā mēs visefektīvāk varētu ietekmēt tos, kas ap mums, kā pasludināt evaņģēlija priecās vēsti ļaudīm, ar kuriem mums nākas ikdienas, - biežāk vai retāk - tikties! Lūkas evaņģēlijā lasām: "Tev būs Dievu savu Kungu mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu, un savu tuvāko kā sevi pašu". Teicis šos vārdus bagātajam jauneklim, Jēzus paskaidro, ka tā tuvākais ir pat arī viņa ienaidnieks, cilvēks kas viņu aprunā, ienīst un apskauž. Ja mīlam tos, kas ap mums, tad mums ir dziļa vēlēšanās redzēt viņus laimīgus šajā dzīvē, tiem stāstot un liecinot par Dievu un mūžīgo dzīvi caur Viņa Dēlu Jēzu Kristu. Kaut bieži rezultātus uzreiz neredzam, varam būt droši, ka mūsu evaņģelizācijas darbs nav veltīgs. Ir daudz to, kuriem varam parādīt Kristus mīlestību vārdos un darbos. Prieks visvairāk pilda mūsu pašu dzīvi tad, kad cenšamies prieku sagādāt citiem.

Laika straume nes mūs uz priekšu. Mēs pūlamies kaut ko saskatīt nākotnē. Mēs gribētu vairāk ko zināt par to, kas būs. Mēs meklējam atbildes uz daudziem jautājumiem, bet droši un noteikti neviens cilvēks mums tās nevar dot. Ir viens nākotnes jautājums, kurš jāatbild mums pašiem; un tas ir: ko darīsim mēs ?

Šis ir lietišķs jautājums, jo tā atrisinašanā mēs paši varam kaut ko darīt. Mums patīk runāt par apstākļiem, lielām pasaules problēmām un notikumiem, kuru kārtošanā vai grozīšanā nespējam neko darīt. Reāla un auglīga ir doma par to, ko paši varam darīt. Mūsu dzīves ēku ceļ un veido ne tik daudz citi cilvēki un apstākļi, kā mēs paši. Daudzējādā ziņā esam paši savas laimes kalēji. Ko sējam to arī pļaujam. Un reiz ikviens dosim norēķinu Dievam par to, ko savā dzīves laikā būsīm darījuši. Apstākļi kārtojas un notikumi ap mums risinājas, bez kā mums kāds prasītu padomu. Bet mūsu pašu vārdi, darbi, pasākumi, attiecības un visas dzīves gaitas sakņojas mūsu domās, apsvērumos un plānojumos. Pat spontānās, šķietami neparedzētās mūsu pašu izdarības tomēr ir izauklētas kaut kur domu pasaulē.

Bībelē lasām par kādu vīru, kurš arī prātoja, ko darīt, un, izdomājis, sacīja - "to darīšu", bet Dievs uz viņu sacīja - "tu bezprātīgais..." Vai ar mums nevar notikt tāpat ? Darot tikai to, kas mums tīk, varam smagi kļūdīties. Dzīves ceļu ejam visi tikai vienreiz: un ja mums būtu vēlēts to vēlreiz atkārtot, droši vien, izdarītu atkal citas kļūdas. Labi ir vecāku un draugu padomi, bet tie arī ir tikai cilvēku doti. Tādēļ vistuvāk pilnībai spēsim turēties tad, kad jautāsim: "Kungs, ko Tu gribi lai es daru"? Dievs Savu padomu dod Savā vārdā, kas ir gaisma dzīves ceļā. Šī dzīve mums visiem reiz būs jāatstāj. Mūžīgās dzīves cerība ir vērtākais ieguvums un mantojums jau šajā dzīvē. Cerība, ka reiz visu sapratīsim un aptversim mūžības gaismā, ienes debesu gaismu jau mums šīs zemes gaitās. Šī cerība palīdz mums dzīvot arī šo dzīvi tā, ka esam patīkami Dievam, kuŗa priekšā reiz stāvēsim. Tie, kam ir šī cerība, kā mazi strautiņi ienes sadzīves straumē tīru ūdeni. Par tiem Jēzus saka: "jūs esat zemes sāls un pasaules gaisma".

Tajā mūžības skatījumā, kas izpaužas gandrīz vai katrā Jēzus teiktajā vārdā, cilvēka zemes dzīve ir visai īsa - jau šodien vai rīt Dievs var aizsaukt mūs no šejienes.

Bet dzīvei ir viens centrāls uzdevums, kuŗā meklējama visa tās jēga; nostāties uz ceļa, kas ved ārā no nevērtās, pazušanai lemtās dzīves, un ved pretī piepildījumam mūžībā. Pavirši skatoties, ceļu ir tikpat daudz, cik atsevišķu cilvēku. Arī Jēzus savās

līdzībās un piemēros ik uz soļa rāda cilvēku individuālo situāciju un likteņu lielo dažādību. Tomēr - mūžības aspektā šo ceļu dažādība samazinās tikai uz diviem - viens no tiem ved uz dzīvību, otrs - uz nāvi. Tāpēc svarīgākais cilvēka uzdevums, kamēr vēl nav par vēlu, ir revidēt savu līdzšinējo dzīves nostāju, lai pievērstos Dievam un Viņa Valstībai.

Dievs ir paredzējis ikvienam no mums sevišķu sūtību un dažādus uzdevumus. Dievs ir liels un

varens, un nodarbojas ne tikvien ar lieliem notikumiem, bet Savu kā Radītāja un Uzturētāja spēku pielieto arī vissīkākajās lietās. Dāvādams mums dzīvību un dzīves laiku šinī pasaulē, Dievs devis arī katram savu sūtību. Un te vissvarīgākais nav tas, kas ir liels cilvēku acīs. Mūžības norēķinā būs dzirdami vārdi: "Labi tu godīgais un uzticīgais kalps, tu esi bijis uzticīgs par mazumu"(Mat.ev.25:23).

Inta Augstroze

VAJĀTI BET NE ATSTĀTI

Vakara svētbrīdis ALBA kongresa dienās

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Apustuļa Pāvila 2. vēstule korintiešiem 4:7-18

Foto: Pēteris Aļļe

Mēs esam māla trauki! Mēs esam trausli māla trauki. Jādomā, ka apustulis Pāvils šo dramatisko salīdzinājumu kā simbolu par mūsu kā cilvēku būtību ir atradis pravieša Jeremijas grāmatā, kad viņš saka: "Šis dārgums mūsos ir kā trauslos māla

traukos..." (Apustuļa Pāvila 2. vēst. korintiešiem 4:7a). Jeremijas grāmatā lasām, ka Dievs liek pravietim iet uz podnieka namu un vērot, kā podnieks strādā, darinādams māla podus, dažādus māla traukus. Pravietis Jeremija pielīdzina mūs – cilvēkus - māla traukiem podnieka rokās. Mēs, cilvēki esam Dieva rokās, tāpat kā māls ir podnieka rokās. Ja podniekam kāds trauks neizdodas tāds, kādu viņš to vēlas, tas saspiež mālu atpakaļ pikā un sāk no jauna. Attiecībā uz podnieku un mālu - neizdevies trauks, protams, ir podnieka kļūme. Bet runājot par cilvēkiem, kuri esam mēs kā māls Dieva rokās, - ja mēs neizdodamies tādi, kādus Dievs vēlas mūs redzēt, tad tā ir mūsu pašu vaina.

Dievs vēlas mūs redzēt pilnīgus! Bet nepaklausībā mēs esam novērsušies no Viņa un, grēkodami vairs neesam tādi, kādus mūs vēlas redzēt mūsu Radītājs, lielais Podnieks. Arī mums ir iespējams tikt pārveidotiem no jauna, tāpat kā neizdevies trauks podnieka rokās tiek veidots no jauna. Dievs mums dod izdevību kļūt par jauniem radījumiem Jēzū Kristū.

Apustuļa Pāvila lietotajā simbolikā mēs - cilvēki esam ka trausli māla trauki, kuru īstā vērtība nav traukiem pašiem par sevi, bet to nosaka trauku saturs. Dievs mūsos kā ticīgos ļaudis līcis iemājot Savam Svētajam Garam. Tas nozīmē, ka mūsos ir nācis iemājot Pats Dievs. Kad pieņemām Kristu kā Glābēju, mēs uzņemām Viņa Garu mūsos. Tā par to

kolosiešiem raksta apustulis: “Kristus mūsos ir apskaidrošanas cerība!” (Apustuļa Pāvila vēstule kolosiešiem 1:7) Jeb kā lasām šodienas Rakstu vietā no ceturtās nodaļas 2. vēstulē korintiešiem: “Jo Dievs, kas sacījis: no tumsas atspīdēs gaisma, - ir iespīdējis mūsu sirdīs, lai apgaismotu Dieva godības atzišanu Jēzus Kristus vaigā.” (Apustuļa Pāvila 2. vēstule korintiešiem 4:6). Kas dara trauku vērtīgu ir tā saturs! Kas dara mūs cilvēkus mūžīgi vērtīgus, ir Kristus mūsos: “Kristus mūsos ir godības cerība!” Tādēļ ka Kristus ir nācis mājot tevī, tev ir vieta debesīs, Tev ir vieta Dieva godības valstībā.

I

Mācītāja Viļa Dzelmīša vārdi dziesmā: “Kas Dievam uzticas!” labi izsaka to, ko apustulis Pāvils mums māca šajā Rakstu vietā. Varbūt zinām, ka mācītājs Vilis Dzelmītis tika apcietināts un izsūtīts uz spaidu darbiem Sibīrijā savas ticības dēļ. Savā autobiogrāfijā, ar virsrakstu: “Visuvarenā Ēnā” viņš daudz kā cita starpā raksta: “Atmosfēra šeit bija vienaldzīga, skarba un nežēlīga. Smagums spieda aizvien jūtāmāki un šķita - nospiedīs pavisam. Tomēr nospieda! Bija kāds kas redzēja tumšo vētru sirdī.

“Tev atplēsa cepurei tikai ausis” - kāda balss klusi ierunājās, “bet mani izģērba gluži kailu un piesita krustā Tevis dēļ. Es ciezdams nevienam nedraudēju, bet atstāju visu Tam, kas spriež taisnu tiesu...”

Acis kļuva valgas. Maigs siltums lija sirdī. Tumšais smagums novēlās nost.

- “Kungs piedod man!” - klusi čukstēju - “neesmu cienīgs, ka Tu mani joprojām mīli.

Piekrāpts, apzagts un pazemots, bet Dieva mīlēts un skarbjaiem dzīves apstākļiem cauri nests.”

Tā raksta mācītājs Dzelmītis. Viņa piedzīvojumi bija līdzīgi tam, ko piedzīvoja lielais apustulis. Pāvils, kurš tā raksta par saviem piedzīvojumiem un par savu paļāvību uz Kristu: “Mēs visādi tiekam spaidīti, bet neesam salauzti; mēs esam neziņā, bet neesam izmisuši: mēs tiekam vajāti, bet neesam pamesti; mūs notriec pie zemes, bet mūs nevar pazudināt.” (Apustuļa Pāvila 2. vēstule korintiešiem 4:8-9) Kā Pāvils – kurš piedzīvoja vajāšanas, gan no

jūdiem, gan no pagāniem, tādēļ ka sludināja Kristu, tāpat arī mācītājs Vilis Dzelmītis tiek vajāts, apcietināts un izsūtīts uz spaidu darbiem Sibīrijā tādēļ ka sludināja Kristu.

Atgriezīamies pie mācītāja V. Dzelmīša dziesmas vārdiem, kuri izteic gan viņa, gan arī lielā apustuļa izjūtas, apliecinot to ticību Kristum:

Kas Dievam uzticas, Kad nespēks māc,
Kad sāpes vairojas un šaubās prāts -
To bēdas nepārspēs, Viņš sevi uzvarēs,
Ies Kristus pēdās vien, Uz priekšu vien.

Kas Dievam uzticas, Kad ērkšķi dzeļ,
Kad draugi novēršas, Un naidā peļ -
Tas šaubās nenogrims, Ne spēki viņā rims, -
Ies Kristus pēdās vien, Uz priekšu vien.

Kas Dievam uzticas, Kad darbs šķiet velts-
Par drupām pārvēršas Viss kas tiek celts-
Tas spēkus kopā vāks Un darbu vēl reiz sāks
Ies Kristus pēdās vien, Uz priekšu vien.

Šie dziesmas vārdi tik ļoti labi izteic patiesības, kuras apcerētas Rakstu vietā no ceturtās nodaļas Pāvila 2. vēstulē korintiešiem. Visās sadzīves grūtībās un neveiksmēs mēs tiekam aicināti uzticēties Dievam, zinot, ka Dievs mūs nekad nepametīs un neatstās. Kā apustulis saka kādā cita Rakstu vietā: “Ja Dievs ir ar mums, kas būs pret mums?” (Apustuļa Pāvila vēstule romiešiem 8:3)

Gribu pievērsties vienam no visgrūtākajiem dzīves piedzīvojumiem, kas mācītāja Viļa Dzelmīša dziesmā, ko citējām, izteikts vārdos: “Kad draugi novēršas un naidā peļ.” Mūsu ticība tiek pārbaudīta, kad bezdievīgā pasaule vērsas pret mums, un kad piedzīvojam vajāšanas. To Pāvils piedzīvoja, kad Romas varas pārstāvji vērsās pret viņu, to vajāja un ieslodzīja cietumā. Vissāpīgāk Pāvilam bija, kad viņa paša jūdu tautas pārstāvji tam uzbruka viņa sludināšanas dēļ. Bet vissāpīgāk bija, kad citi kristieši viņu noraidīja. Lasām desmitajā nodaļā no 2. vēstules korintiešiem,

ka draudzes locekļi ar nicinošiem vārdiem vērsās pret to. Tā lasām: “Jo tie saka, viņa vēstules ir gan svarīgas un spēcīgas - Bet viņš pats personīgi klāt būdams ir nespēcīgs un viņa runa nenozīmīga.” (Apustuļa Pāvila 2.vēstule korintiešiem 10:10) Vēsturē pazīstamo Žannu d'Arku (Joan of Arc) pameta tie, kuriem tā bija jāaizstāv. Tad viņa sacīja: “Ir labi būt vienai ar Dievu! Viņa draudzība nekad mūs nepametīs, nedz Viņa padomi, nedz Viņa mīlestība. Viņa spēkā es cīnīšos, cīnīšos, cīnīšos, līdz miršu!”

Sāpes un ciešanas sevišķi mūs pārbauda, kad citi ticīgie, kuriem mūs vajadzētu aizstāvēt, mūs pamet. Sašutums nāk tad, kad citi ticīgie, kuriem būtu jāstāvamums līdzās, tomēr rīkojas pret mums naidīgi un nicinoši. Ir sāpīgi, “kad draugi novēršas un naidā peļ”. Mēs katrs vēlamies tikt cienīti un mīlēti. Bet ja tas nenotiek, mēs neiegrimstam šaubās par sevi un savu ticību, jo zinām, ka svarīgāk par to, ko līdzcilvēki saka, ir tas, ko saka mūsu labākais draugs Jēzus Kristus. Kā dzied skaistajā svētdienskolas dziesmā: “Kurš draugs var mīlēt kā Jēzus mīlē? Nē, neviens! Nē, neviens! Kurš vēl tik uzticīgs visā dzīvē? Nē, neviens! Nē, Neviens!

II

Šajā Rakstu vietā un tāpat visās Pāvila vēstulēs tiek apliecināta patiesība, ka mēs kā kristieši esam apvienoti ar Jēzu Kristu viņa ciešanās un nāvē, lai mēs varētu arī būt apvienoti ar To Viņa uzvarā pār nāvi, apvienoti Viņa augšāmcelšanās un dzīvotu mūžīgi ar Viņu. Apustulis raksta filipiešiem: “Jo dzīvot man ir Kristus un mirt ieguvums!” (Apustuļa Pāvila vēstule filipiešiem 1:21) Līdzīgi ir vārdi, kurus sastopam mūsu Rakstu vietā: “Zinādami ka tas kas uzmodinājis Kungu Jēzu Kristu, uzmodinās arī mūs ar Jēzu un nostādīs savā priekšā kopā ar jums” (Apustuļa Pāvila 2. vēstule korintiešiem 4:14). Kas ir tas, kas dod apustulim spēku nepadoties un neizmest, kad tas un viņa līdzbiedri tiek spaidīti no visām pusēm, vajāti un mesti cietumā? Spēks apustulim nāk no tā, ka viņš apzinās, ka ir vienots ar savu Kungu, kurš tika tāpat kā viņš noraidīts, nicināts un spaidīts. Tas ir, ko mēs dzirdējām

mācītāju Dzelmiņi sakām savā autobiogrāfijā. Viņš apliecina spēku kas nāk no apziņas, ka Kristus ir ar viņu: “ Maigs siltums lija sirdī. Tumsa un smagums novēlas nost!” Šis maigais siltums nāca no Svētā Gara klātbūtnes kas viņu pacēla un stiprināja.

Esmu tikai uz Īsu brīdi bijis kopa ar māc. Vili Dzelmiņi, jo viņš mira 1991. gada 28. maijā, neilgi pēc tam, kad es sāku braukt uz Latviju. Bet šie īsie brīži man apliecināja, ka šeit patiesi ir svēts cilvēks. Šeit bija Dieva Gara pildīts cilvēks. Kad mana dzīves biedre Benita pirmo reizi saslima ar vēzi, mācītājs Dzelmiņis rakstīja, ka par viņu aizlūdz, un mēs visi ticējām, ka šīs lūgšanas bija dziedinošas lūgšanas.

Svētais Gars ienāca spēcīgi mūsu pasaulē pēc Jēzus Kristus augšāmcelšanās un debesbraukšanas. Svētais Gars nāca pēc Kristus apsoliņuma sūtīt Garu, kuru Viņš pirms Savas krusta nāves, sapulcējoties ar Saviem mācekļiem augšistabā, tiem apsoliņa dot. Augšistabā runājot, Jēzus apzīmē Svēto Garu par: “Aizstāvi”. Mēs lasām Jāna evaņģēlijā: “Bet Aizstāvis - Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu ko Es esmu sacījis.” (Jāņa ev. 14:26) Tālāk šajā augšistabas runā mēs dzirdam Jēzu sakām: “Kad nu nāks Aizstāvis, ko Es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, Tas dos liecību par Mani, bet arī jūs dosiet liecību, jo jūs no paša sākuma esat pie Manis.” (Jāņa ev. 15:26-27) Gara stiprināti un no Gara svētīti, mums tiek doti vārdi, ko mums būs teikt, lai varam apliecināt Kristu arī visgrūtākajos dzīves apstākļos.

Vēl tālāk Jēzus Savā augšistabas runā apstājas pie mācības par Svētā Gara darbošanos kristiešu dzīvē. Viņš saka: “Un Viņš (Svētais Gars) nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu. Grēku - jo tie netic man. Taisnību - jo aizeimu pie Tēva un jūs mani vairs neredzēsit. Tiesu – jo šīs pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu.” (Jāņa ev. 16:8-11) Jēzus apzīmē sātānu kā šīs pasaules valdnieku, tā norādot uz to, ka sātāns ir spēcīgs mūsu pasaulē. To mēs labi zinām! To zināja apustulis Pāvils kad tika vajāts. To zināja mācītājs Vilis Dzelmiņis kad tika izsūtīts uz

spaidu nometnēm Sibīrijā, kad viņš, kā raksta, tika: “apkrāpts, apzagts un pazemots”. Tajā dienā, kad ticībā nācām pie Kristus, sātana vara pār mūsu dzīvēm tika salauzta. Viņa vara un noteikšana šajā pasaulē pilnīgi izbeigsies, kad Jēzus Kristus nāks atkal, lai nodibinātu Savu mūžīgo valstību.

Patiesi Kristus nāks atkal lai apstiprinātu ka viņš ir salauzis grēka un nāves varu pār mūsu dzīvēm un par visu pasauli. Jēzus Kristus atstāja kapu un uzbrauca debesīs! No turienes viņš laika piepildījumā nāks nest jaunas debesis un jaunu zemi. Apustulis Pāvils var apliecināt, ka kaut arī vajāts, viņš nav atstāts, viņš nav ticis salauzts, jo dzīvais Kungs ir ar viņu ikdienas caur Svēto Garu!

III

Šodien šis Gars mājo mūsos kā māla traukos. Trausli ir šie trauki; trausla ir mūsu miesa! Bet nāk diena, kad šie trauslie trauki tiks pārveidoti. Nāk diena, kad mums, kā Kristus sekotājiem, tiks dota jauna, apskaidrota, miesa, kāda bija mūsu Kungam pēc Viņa augšāmcelšanās. Caur Savu Svēto Garu Kristus mājo katrā ticīgajā; Kristus mājo mūsos.

Pāvils šajā Rakstu vietā uzsver patiesību, ko ir uzsveris visās savās vēstulēs, patiesību, kura vijas cauri visam, ko viņš ir rakstījis. Viņš raksta: “Zinādami ka

Viņš, kas uzmodinājis Kungu Jēzu, augšāmcelis arī mūs līdz ar Jēzu - un nostatīs Savā priekšā kopā ar jums.” (Apustuļa Pāvila 2. vēst. korintiešiem 4:14) Pāvilam nebija ne mazākās šaubas, ka Kristus ir augšāmcelies, un ka pēc nāves viņu gaida godība. Kā citādi, jo viņš sastapa augšāmceļušos Kristu vaigu vaigā uz Damaskas ceļa, kur viņa dzīve tika apgriezta otrādi. Viņš no draudzes vajātāja tapa par vajāto. Kā Kristus miesas loceklis viņš līdz ar citiem kristiešiem tika neticīgo vajāts. Pāvils šīs vajāšanas piemin šeit 2. vēstulē korintiešiem, un par tām raksta vairākās citās savās vēstulēs. Viņš saka ka ir vajāts, spaidīts un zemu nospiests, bet viņš nav pamests, pazudināts, salauzts nedz izmisis. Dzīvais, augšāmceļušais Kristus mājo viņā ikdienas.

Apustulis raksta: “Tādēļ mēs nezaudējam cerību!” (Apustuļa Pāvila 2. vēstule korintiešiem 4:16a) Viņš nepamet un nezaudē cerību, jo dzīvais Kristus caur Savu Garu ir nācis mājot viņā. Jā, mūsu fiziskā būtne ir kā trausls māla trauks. To mums atkal šajās dienās spilgti atklājusi šausmīgā, nāvējošā vīrusa Covid-19 pandēmija, kura katru dienu daudziem atņem dzīvības. Daudz vairāk ir tādu cilvēku, kas pēc pārslimošanas ar minētā vīrusa infekciju tomēr turpina būt ļoti nopietni slimi. Arī tie, kuri it kā ir atveseļojušies, tomēr ilgstoši cieš no nopietnām

Kongresa dievkalpojums. Pie klavierēm Dagnija (Bērziņa) Murray, pie ērgelēm Silvija Augstroze. Foto: ALBA YouTube kanāls

slimības sekām - tās ir: nogurums, traucēta atmiņa, smaržas un garšas maņu zudums. Mūsu miesa var tikt pielīdzināta trauslam māla traukam. Apustuļa raksta ka: "Ārējais cilvēks mūsos iznīkst!" (Apustuļa Pāvila 2. vēst. korintiešiem 14:16b) Trauks noveco, saplaisā un saplīst. Vecajā Derībā, Mācītāja grāmatā (Ecclesiastes) lasām par dzīves traulumu: "...līdz pušu sudraba saite un sadauzīta zelta bļoda, un sasista krūka pie avota, un salauzts ritenis ūdens akai, un atgriežas pīšļi zemē, kur tie bija, bet gars atgriežas pie Dieva, kas to deva!" (Mācītājs 12:6-7 – jaunais tulkojums.)

Ārējais cilvēks iznīks, saka apustulis. Bet: "Iekšējais ikdienas atjaunojas!" (Apustuļa Pāvila 2. vēstule korintiešiem 4:16b) Mūsu iekšējais cilvēks atjaunojas, jo mēs piederam Kristum, kurš caur Garu nācis mūsos iemānot. Tālāk apustulis saka: "Šā brīža ciešanas, kas ir vieglas, mums sagādā pārpārēm lielu godības smagumu mūžībā." (Apustuļa Pāvila 2. vēstule korintiešiem 4:17 – jaunais tulkojums). Ciešanas, kuras viens otrs cilvēks piedzīvo šajā jaunajā sājū un bēdu pasaulē, nekādā ziņā nav apzīmējamā kā vieglas. Tās ir šausmīgas, kā apustulis to labi zina, jo pats tās ir piedzīvojis. Tās var

raksturot kā vieglas, tikai samērojot ar mūžības godību. Kā mācītājs Vilis Dzelmiņis raksta par savu pārdzīvojumu, kad viņš uzlūko Kristu: "Maigs siltums ielija sirdī. Tumšais smagums novēlās nost!"

Mūsu apceramā Rakstu vieta beidzas ar liecību: "Jo mūsu skatiens nav pievērst redzamajam, bet neredzamajam; redzamais ir tikai uz brīdi, bet neredzamais – mūžīgs." (Apustuļa Pāvila 2. vēst. korintiešiem 4:18). Kas dod spēku mums ticīgiem pastāvēt šajā sājū un bēdu pasaulē, - ir tas, ka mēs ticībā redzam neredzamo; mēs ticībā dzirdam nedzirdamo. Mēs dzirdam to, ko auss nav dzirdējusi! Mēs redzam to, ko acs nav redzējusi. Ticībā mēs redzam dzīvo un augšāmcēlušos Kristu! Mūsu miesa ir kā trauks māla trauks, bet mēs glabājam šajā traukā mūžīgas vērtības - neapraktāmus dārgumus. Kristus ir nācis caur savu Garu mājot mūsos. "Ko neviena acs nav redzējusi, un neviena auss nav dzirdējusi, ir tas ko Dievs sagatavojis tiem kas Viņu mīl!" (Apustuļa Pāvila 1. vēst. korintiešiem 2:9) To Dievs ir sagatavojis TEV!

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

PĀRDOMAS PAR PATEICĪBU

Dr. Rita Pencis, Benita Ukstiņa, Gatis Ķeris, Ralfs Augstroze, Gunta Plostniece

Tā kā šis Kristīgās Balss numurs ir jūlija, augusta un septembra numurs, bet nākošais –(oktobra, novembra un decembra) numurs var iznākt tikai decembrī, bet starplaikā ceturtdien 25.novembrī šajā gadā ASV tiks svinēta Pateicības diena, tad mēs esam aicinājuši vairākus ALBA draudžu locekļus, lai tie jau šim KB numuram katrs uzrakstītu vienu paragrāfu, par ko tie ir pateicīgi. Nekādi citi īpaši norādījumi nav nepieciešami! Ceram, ka jau šajā KB numurā varēsīm ieraudzīt viņu svētīgo devumu.

Protams, ka visu mūsu pateicības pamatā ir pateicība Dievam, jo, - kas mēs esam, un kas mums ir, - tas viss nāk no mūsu Debesu Tēva. Kaut viss mums nāk no Dieva Rokas, mēs tomēr varam un gribam uzskaitīt tās daudzās un dažādās lietas, par kurām mēs katrs savā dzīvē esam pateicīgi. Saprotams, - mēs visi kā ticīgi ļaudis esam pateicīgi par draudzi.

Tad vēl mēs arī esam pateicīgi par mūsu ģimenēm un par mīļiem draugiem. Mēs esam pateicīgi par skaisto dabas pasauli, par sīko kolibri (hummingbird) kurš ēd graudus, ko esam tam izlikuši. Mēs esam pateicīgi par dzejas sacerējumiem, kas izsaka mūsu sirds dziļākās jūtas. Esam pateicīgi par dziesmu un mūzikas skaņām, kas uzrunā mūs priekos un stiprina mūs bēdās. Mēs esam pateicīgi par krūzi auksta ūdens, kuŗu kāds mums pasniedz, kad esam izlāpuši, kā arī par šokolādes tāfelīti, kuŗu saņemam, kad esam izsalkuši.

Sekojošās pārdomās tiek minētas visas šīs un daudzas citas lietas, vai arī uz tām tiek norādīts. Kaut šīs vērtīgās pārdomas mudinātu Jūs, tās lasot, Dievam pateikties un pārdomāt visu to, par ko Jūs savā dzīvē esat pateicīgi!

Redakcija.

Izjūtu prieku un pateicību par skaistumu dabā - puķēm, kokiem, putniem, dārziem, stādiem. Katru dienu man iznāk iet gaŗām iesarkanām puķēm ar

bagātiem, kupliem, krāšņiem ziediem, kas pacilā garastāvokli. Kad skatos uz milzu kokiem, kam lapas ir tumši zaļas un kad tās šalc vējā, varu apbrīnot Dieva radību.

Nāk prātā bieži dziedātās dziesmas vārdi: “ Kad dabas ainu krāšņumā kā brīnumā grimst skats” .... un arī Bērnu Kokles

dziesmas vārdi: “ Dievs putnus, puķes radījis, tiem gaismu dāvājis .... ”

Novērojot mazos kolibri ,(hummingbirds) ir jāpārdomā, kā vispār tik maza radība var lidot tālos ceļus – turp un atpakaļ - uz dienviņu zemēm. Kolibri, ko baroju uz balkona ar cukurūdeni, ir jau projām - nav vairs dzīvas satiksmes pie pakārtā trauciņa. Atskrien tikai kāda muša vai lapsene.

Dieva radība man atgādina Viņa varenību un par to es varu pateikties ikdienas. “Kad redzu Dievs, es Tavu roku darbu .... tad varu pateicībā izsaukties - cik esi liels, mans Kungs un Dievs!”

Rita Pencis
Woodland Vet Hospital
Moreland Hills, OH

DZĪVES PATEICĪBA

Viens talants, kas man nepiemīt, bet ko es augsti citos novērtēju, ir spēja izteikt savus sirds dziļumus, savas domas dzejiskos vārdos dzejnieces valodā. Tādēļ es augsti novērtēju tos, kuriem dots talants, un kas var būt dzejnieces un dzejnieki. Kad es lasu Natālijas Ginteres dzejoļus, tie aizskar manas sirds dziļumus. Vārdi viņas dzejoļos ir kā veldzējošas

ūdens lāses, kas dzesē dzīves slāpes. Tie liecina par viņas dziļo ticību. Tie nes prieku bēdās un rāda ceļu pie Kristus. Kad Kristīgās Balss redaktors aicināja mani uzrakstīt īsas pārdomas par pateicību, es nodomāju, ka to varēšu samērā viegli izdarīt, jo dzīvē jau ir tik daudz, par ko pateikties! Bet, izrādījās ka gluži tā tas vis nav. Mūsu dzīves ceļš ir pildīts ar svētībām, bet tajā netrūkst arī sāpes un pārbaudījumi.

Natālijas Ginteres dzejas vārdi, kuŗi mani šodien īpaši uzrunāja, ir dzejoli: “Mans Draugs” Tajā lasām: “Es - zemes bērns, Tu – Dievs, Un Tomēr drīkstu Tevi uzrunāt -- mans Draugs! Šis dzejolis izsaka visu to, uz ko ik dienas balstās mana pateicība. Savā dzīvē

esmu patiesi piedzīvojusi, un vēl aizvien nākas piedzīvot tik daudz tāda, kam vajadzētu dziļi mani nospiest. Ne jau katru dienu mums gaiši spīd saules stari. Dzīvē nāk bēdas, sāpīgi pārdzīvojumi un neveiksmes.

Tomēr nav iedomājams, kā būtu tam visam vispār iespējams iziet cauri, ja mums blakus pastāvīgi neietu Visvarenais Dievs.

Minētā dzejoļa beigās dzejniece saka: “Es - zemes Bērns, Tu - DIEVS! Un tomēr drīkstu Tevi uzrunāt: mans Draugs! Tu savā spēkā - liels. Es - sīkais smilšu graudiņš. Tu zemē nonāci, lai arī augšup celtu - Lai Tevī, Labais Dievs, es savu dzīvi smeltu.” Šī ir tā apziņa kas ik dienas man zemes bērnam, ejot cauri priekiem un bēdām, dod mieru un spēku. Šī ir tā pārlicība kurā staigāju cauri visiem pārdzīvojumiem. Mana pateicība, šī 2021. gada Pateicības dienu laikā, balstās tikai uz vienu vienīgo - uz manu dzīves Draugu – manu Dievu!

Benita Ukstiņa

Mēs kā kristieši esam pateicīgi Dievam par tik daudzām bagātīgām svētībām, ko saņemam no Viņa Rokas. Esam pateicīgi par Viņa mīlestību un pestīšanu, par vadību un sargāšanu, par dienišķo maizi, par ģimeni un par draudzi, par labiem

draugiem un daudzām citām lietām. Bet es esmu pateicīgs arī par maziem mīlestības darbiem, ko cilvēki man parāda. Ja strādāju laukā karstā laikā, tad es esmu pateicīgs par ūdeni, ko kāds man iedod, ja esmu izsalcis, tad esmu pateicīgs par kādu šokolādes tāfelīti, ko kāds man iedod, ja esmu apaukstējies un klepoju, tad esmu pateicīgs par klepus konfekti, ko kāds man iedod, ja esmu noskumis, tad esmu pateicīgs par iepriecinošu vārdu, ko kāds man pasaka. Esmu pateicīgs vienmēr par maziem mīlestības darbiem, ko cilvēki man parāda.

Gatis Ķeris

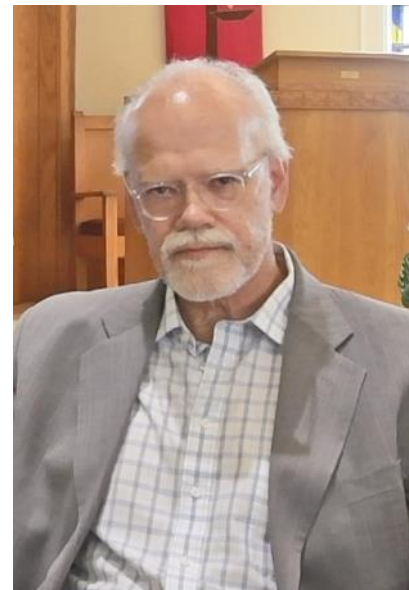
Vienam un tam pašam latviešu valodas vārdam "pateicība" tulkojumā atbilst divi līdzīgi, tomēr atšķirīgi angļu valodas vārdi: "thankfulness" un "gratitude". Lai gan "thankfulness" ir pateicības sajūta, "gratitude" ir rīcība - kā to apraksta Oksfordas vārdnīca, "izrādīt laipnības atzinību", nevis to tikai izsacīt. Savā dzīvē un darījumos es cenšos pēc paraduma vairāk pielietot "gratitude", nekā "thankfulness".

Mēs visi pazīstam sakāmvārdus "vārdi ir lēti", bet, "gratitude" ir konsekventa, sirsnīga pateicības izrādīšana, laipnības akts, kas veltīts lolotības demonstrēšanai, augstas cieņas izrādīšanai pret kādu vai par kaut ko. "Teic, mana dvēsele, Kungu un neaizmirsti balvas, ko viņš tev devis - viņš, kurš

piedod visas tavas vainas, kurš dziedē visas tavas kaites, kurš tev dzīvību izglābj no bedres, kronē tevi ar žēlastību un žēlsirdību, kurš tavu mūžu pilda ar labu, ka tu kā ērglis atkal jauns!" (103. Psalm, 2.-5.p. - jaunais tulkojums) Šādu labuma un svētības

pārpilnību nevar atzīt ar vienkāršu "paldies"; bet, drīzāk, ar visa mūža nodošanos, paklausību un kalpošanu visdziļākajā pateicībā.

Ralfs Augstroze

"Laba lieta ir tam Kungam pateikties un dziedāt Tavam vārdam, Tu ,Visaugstākais!". Šo Slavās dziesmu no Viktora Baštika "Pateicības kantātes" vienmēr dziedu no sirds. Man ir tik daudz par ko Dievam pateikties. Pateicos par ticīgiem vecākiem, par brīnišķīgo Jāni, par burvīgām meitām Dainu un Jūliju, par mīļiem mazbērniem Pēteri un Mateju, par visiem manas ģimenes lokā. Pateicos, ka Dievs mani aicinājis savā ticīgo pulkā, un devis talantus, ar kuriem Viņu slavēt un pielūgt. Mana dzīve ir bagātīgi svētīta.

Gunta Plostnieks

AR DIEVU PĀRI MŪRIEM

2. SAMUĒLA 22:26-32

Māc. Edgars Mažis

„Uzticīgajam tu esi uzticīgs un krietnajam atdari krietnu, pret sirdsšķīsto tu esi sirdsšķīsts, pret viltnieku tu proti viltu! Tu paglāb nabaga ļaudis, bet augstprāšus ar skatienu pazemo, jo tu esi mans gaismeklis, Kungs! Kungs manu tumsu dara gaišu! Ak, ar tevi es satriecu karapulku, ar savu Dievu es lecu pār vaļņiem! Redzi, Dievs, – viņa ceļš taisns! Kunga sacītais – skaidrs, vairogs viņš visiem, kas tveras pie viņa! Kurš gan ir Dievs kā vien Kungs un kurš – klints kā vien mūsu Dievs?”

2. Samuēla 22:26-32

atgūt dievnamu, saglabājot draudzi, svētot to un ļaujot mums atjaunot baznīcas torni. Un Dieva uzticības priekšā ir jānoliec galva, jākrīt ceļos, jādreb pazemībā, jo Viņš dara tik brīnišķīgas lietas. Un svētīgs tas cilvēks, kas spēj to ieraudzīt. Nereti mēs esam tik apstulboti ar kritikas un noniecinājuma garu, ka nespējam ieraudzīt Dieva darbus. Un tad, pat labas lietas redzot, mēs sakām – bet tomēr tik labi nemaz nav. Dieva uzticība mūsu tautai un Latvijai. To arī nevar izskaidrot racionāli. Jo uzticība nozīmē, ka Viņš ir klāt un

Mēs svinam mūsu Latvijas dzimšanas dienu gada vistumšākajā laikā. Un šajos 103 gados esam piedzīvojuši arī daudz tumšus brīžus. Bet cauri visiem tiem Dievs mūs ir vadījis. Viņš mūsu tumsu ir darījis par kaut ko gaišu. Viņš apstākļus ir mainījis, sargājis tos, kas Viņam uzticas un vēl vairāk, arī tos, kas Viņam neuzticas. Un mūsu lielais paldies šajā Latvijas dzimšanas dienā mūsu Dievam

Jo:

1) Dievs ir uzticīgs un atalgo krietnos(26.p.)

Kad mēs domājam par Dieva uzticību, tad nereti gribas teikt, ka Viņam ir jāpilda mūsu vēlmes, mūsu lūgšanas, ka visiem Bībeles apsolījumiem jāpiepildās arī katra ticīgā cilvēka dzīvē. Bet Dieva uzticība ir kaut kas pavisam citādāks. Viņš izvēlas būt ar mums kopā. Viņš izredz un izredzētos nepamet vienus. Kad es domāju par savu dzīvi, tad redzu, ka Dievs ir bijis uzticīgs manā dzīvē, mani sargājot un veidojot, aicinot sekot Kristum un kļūt par mācītāju, uzticīgs tādā mērā, ka tas mācīja mani būt uzticīgam Viņam. Dievs ir uzticams mūsu draudzei, ļaujot tai piedzīvot tik daudz svētību brīžus aizvadītajos gados, palīdzot

ka Viņš dara visu, lai mums būtu labi.

2) Dievs glābj un aizsargā (28., 31.p.)

„Tu paglāb nabaga ļaudis. Redzi, Dievs, – viņa ceļš taisns! Kunga sacītais – skaidrs, vairogs viņš visiem, kas tveras pie viņa!”

Mani glāba mans mammas nevēlēšanās veikt abortu. Dievs sargāja mani, kad 14 gadu vecumā saņēmu elektrības triecienu no bojāta vada. Dievs virzīja apstākļus tā, ka man nevajadzēja doties karot uz Afganistānu vai doties uz Černobiļu. Dieva glābšana un sargāšana. Par to varētu teikt daudz liecību. Kad domājam par draudzi, tad redzam, ka Dievs sargāja mūsu draudzi laikā, kad mums nebija dievnama, kad bijām no tā izdzīti. Čekas plāns bija skaidrs – apvienot abas draudzes, ja jau mēs atrodamies vienā baznīcas ēkā. Bet Dieva plāns bija citādāks. Ne vienmēr mēs izprotam Dieva ceļu, ne vienmēr mēs spējam notvert ideju, kas Viņam prātā, bet Dievs sargāja kristīgās draudzes grūtajos padomju gados. Un Dievs palīdzēja izturēt. Kad padomju gados neoficiāli tika iespiesta kristīgā literatūra, pārrakstīta un kopēta, daudzi tika sargāti,

ka valsts varas modrā acs neko neatrada. Tā bija apbrīnojama varonība un uzdrīkstēšanās. Tajā pašā laikā bija tie, kas neatkarīgās Latvijas ideju iznesa visu okupācijas laiku. Lidija Doroņina Lasmane, Gunārs Astra un daudzi citi. Dievs glābj un aizsargā. Jā, arī tad, kad cilvēci nav ne mazāko cerību. Arī tad, kad vienīgā palāvība ir uz Dievu.

3) Viņš dod uzvaru un dara brīnumus(30.p.)

„Ak, ar tevi es satriecu karapulkus, ar savu Dievu es lecu pār vaļņiem!”

Ķēniņam Dāvidam Dievs deva daudz uzvaru. Viņa laikā Izraēls pirmo reizi sakāva filistiešus. Bet jau no jaunības Dāvids bija mācījies, ka kaujas var uzvarēt tikai ar Dieva palīdzību. Ja Dievs iet pa priekšu, ja Dievs sargā un palīdz, ja Dievs liek ienaidniekiem bēgt. Un tad, kad Latvija atkal kļuva brīva, tad Dievs deva uzvaru. Mums nevajadzēja karot, jo režīms sabruka. Vispirms jau sabruka Berlīnes mūris, un tad lēnām sabruka tik daudzi citi mūri un vaļņi. Dievs darīja brīnumu. Un vēsture apliecina, ka Latvijas valsts sākumā bija drosmīgi cilvēki, kas par savu valsti cīnījās. Cīnījās, lai tā būtu šodien. Un daudzi cilvēki šodien izvēlas doties zemessardzē, lai vajadzības brīdī būtu gatavi stāties pretī jebkurai ienaidniekam, kas mūsu valsti gribētu iznīcināt. Bet, ja mēs domājam par sevi un savu dzīvi, tad redzam, ka vislielākās briesmas šobrīd nav no fiziskām armijām, bet gan no sātana kārdinājumiem, kuri nereti atgādina armiju, kas grib mūs iznīcināt. Vēl vairāk, mana vecā, grēcīgā daba tik bieži darbojas kā ienaidnieks, kas grib pazemot, kas grib otram likt justies vainīgam. Un mums

Foto: Pēteris Aļļe

katram vajadzīgs spēks, lai pretotos un lai satriektu sātana uzbrukumus. Varbūt tu esi noguris cīnīties viens pats. Varbūt Tev ir izjūta, ka tu netiec ar kādām lietām savā dzīvē galā, ka atkal un atkal ir smagi kritieni un sāpes. Un vaļņi, kas ir ap tevi, vienalga, tevis paša būvēti vai citu būvēti, tie dažreiz ir tik augsti, tik nepārvarami. Bet Dāvids saka: ar savu Dievu es lecu pār vaļņiem! Ar Dievu viss ir iespējams. Bet, lai tas būtu iespējams, tev un man ir jāuzticas Viņam, ka Viņš būs darītājs, ka Viņš ir uzticams. Kamēr es skatos uz karapulkiem, kas mani aplenkuši, es neredzu Dieva eņģelus, Viņa armiju. Kamēr es gaužos par to, cik augsti ir vaļņi, kas ir ap mani, man nav laika ieraudzīt Dieva palīdzību, kas ir tik tuvu. Un

mēs šodien varbūt blakus tam lielajam priekam par savu Latviju arī mazliet skumstam, ka tik daudz ir sienu, kurs esam uzbūvējuši, lai citi netiktu mums klāt un lai mēs paši dzīvotu egoistiskā izolācijā no citiem. Tik daudz šķēršļu, kas mums traucē vienoties un teikt, mēs būsim kopā kā vien vesels un ar Dievu tiksīm cauri vislielākajām grūtībām. Un tomēr, ir tie brīnumainie brīži, kad varam nolikt malā savus uzskatus un spriedumus un Svētā Gara spēkā rast šo vienotību, kas mums tik ļoti vajadzīga gan ģimenē, gan draudzē, gan valstī. Jo tad, ja savu cerību liekam uz Dievu, nu tā no viss sirds, tad varam teikt līdzīgi kā Dāvids:

„Kurš gan ir Dievs kā vien Kungs un kurš – klints kā vien mūsu Dievs?”

Un, ja Dievu ņemam vērā, ja mums ir svarīgi Viņa likumi un pavēles, tad mē piedzīvojam Viņa lielos un mazos brīnumus. Tad mēs piedzīvojam, ka arī bēdās

un pārbaudījumos ir spēks izturēt uz pastāvēt. Bet diez' vai mēs dzīvotu brīvā Latvijā, ja mūs neiedvesmotu ticības varoņi, kas šos Dāvida vārdus:

„Ak, ar tevi es satriecu karapulku, ar savu Dievu es lecu pār vaļņiem! piedzīvoja pavisam citādāk kā mēs to iztēlotos.”

Latvijas 103. dzimšanas diena kopā ar Dievu, pateicoties un slavējot Viņu, paliekot Viņam uzticīgi, piedzīvojot, kā Viņš glābj un aizsargā un kā palīdz uzvarēt gan mūsu iekšējos, gan ārējos ienaidniekus.

Un kamēr Latvijā būs kaut vien cilvēks, kas piesauks Dievu par savu zemi un tautu, mēs turpināsim dzīvot Viņa bagātajās svētībās un Viņa aizsardzībā. Bet, ja Tev šķiet, ka Tu vēl nevari svinēt Latvijas dzimšanas dienu kopā ar Dievu, tad Kristus saka: nāc, noliec savu grēkus, nožēlo tos, tici Man un Tu dzīvosi un Tu varēsi svinēt ne tikai tagad, bet arī Mūžībā! Nepaliec kā augstprātis, kas saka: man Dievu nevajag.

Mācītājs Edgars Mažis

Oļģerts Cakars

ZIEDI

Noplūksim pēdejās rozēs,
drīz bū sals un sniegs.
Noplūksim pēdejās rozēs
pirms uznāk nīcības miegs.

Ticības pārilaiku puķe –
sirds, klusa uzticies.
Ticības pārilaiku puķi
saņem lai atpakaļ Dievs.

Cerības zilo ziedu
kā debesis pāri klāj.
Cerības zilo ziedu –
tas lai tev gaismā māj.

Mīlestības ziedu visdārgo
dāvasim draudzei tai,
Kristus ziedu visdārgo –
draudzei mīlētai!

Noplūksim pēdejās rozēs,
drīz būs sals un sniegs.
Noplūksim pēdejās rozēs
pirms uznāk nīcības miegs.

Oļģerts Cakars

VĀRDI

Vārdi ir kā dzija
un dzeja kā cimds,
noadīts mīļām rokām.

Vārdi ir kā lapas,
kuŗas uzaug un zeļ
ēnainā runas kokā.

Vārdi ir kā pārslas,
kuŗas putenī dej
starp grāmatas vākiem cietiem.

Vārdi ir kā akmens
cietuma mūrī,
cilvēkiem vaŗās sietiem.

Vārdu ir daudz,
bet viens tik Vārds,
kuŗš var un varēja sacīt:

“Es esmu Gaisma,
Es esmu Ceļš.
Es varu slāpes mūŗīgi slacīt”

Foto: Pēteris Aļje

TAVĀS ROKĀS IR SĀKUMS UN BEIGAS

Beidzamais dievkalpojums Filadelfijas latviešu baptistu draudzes dievnamā

2021. g. 12. septembrī

Foto: Ralfs Augstroze

Pēc sešdesmit gadu pulcēšanās draudzes dievnamā uz Šervud (Sherwood) ielas Filadelfijā, 2021. gada 12. septembrī, tur notika beidzamais Filadelfijas Latviešu baptistu draudzes dievkalpojums. Svētdienas rīts uzausa gaišs un saulains, bet Filadelfijas draudzes locekļu sirdis pildīja zināmas skumjas, jo šī svētdiena bija beidzamā, kurā tie pulcējās savā skaistajā un iemīļotajā dievnamā. Draudzes locekļu skaitam samazinoties, draudze ir spiesta pārdot savu dievnamu, kurā tās pirmais dievkalpojums ir noticis 1961. gada 29. oktobrī. Gandarījumu tomēr dod apziņa, ka šajā vietā turpinās sludināt Dieva vārdu amerikāņu draudze, kuŗa tagad ir nopirkusi mūsu bijušo dievnamu.

Šajā beidzamajā dievkalpojumā draudzes mācītājs savā svētrunā uzsvēra, ka nekas draudzes dzīvē un mūsu katra personīgā dzīvē nenotiek bez Dieva ziņas. Svētrunas sākumā viņš citēja Leonīda Breikša dzeju: "Tavās Rokās ir sākums un beigas, Tavās Rokās ir alga un sods. Un es mūžīgi eju bez steigas jo šī apziņa mieru man dod." Mācītājs savu svētrunu balstīja uz Kristus vārdiem, kas Atklāsmes grāmatā veltīti Filadelfijas draudzei Mazāzijā. Šie vārdi adresēti draudzes eņģelim, tas ir, draudzes

vadītājam un sākas ar liecību: Tā saka Svētais, Patiesais, kam pieder Dāvīda atslēga, kas atver un neviens neaizslēgs, kas aizslēdz un neviens neatvērš. (Atklāsmes grāmata 3:7b)

Šajā beidzamajā dievkalpojumā pie ērģelēm bija Melita Aļle - viena no diviem Filadelfijas draudzes ērģelniekiem, kuŗi pārmaiņus ir spēlējuši katrā no draudzes dievkalpojumiem. Otrais ērģelnieks ir Ēriks Erdmanis. Abi ērģelnieki uzauguši šajā dievnamā. Melita apmeklēja dievkalpojumus šeit kopā ar saviem vecākiem, Jāni un Birutu Aļļiem, brāli Pēteri un māsu Lindu. Ēriks šeit dievkalpojumos piedalījās kopā ar saviem vecākiem, Edgaru un Mirdzu Erdmaņiem, ar savu brāli Valdi un māsām Ainu, Silviju un Ilgu. Var teikt, ka abas šīs ģimenes ieņēma centrālo vietu draudzes dzīvē un darbā.

Pēc ērģeļu prelūdes un mācītāja ievada vārdiem draudze vienojās kopdziesmā ar dzejnieces Otīlijas Baštikas vārdiem: Dievnamā mīļā mājvietā, ilgojos vienmēr būt; Tevi kur pielūdz, lielais Dievs, Tevi tur vidū jūt. Māsa Otīlija Baštika bija aktīva šīs draudzes locekle, kā arī māsu darbu atbalstītāja līdz pat 99. gadu vecumam, kad viņas Kungs to aicināja Savās mūžīgajās mājās. Šī kopdziesma esot tikusi dziedāta arī pirmajā dievkalpojumā šinī vietā.

Pēc kopdziesmas un Svēto rakstu lasījuma no

Foto: Ralfs Augstroze

Draudzes koris. Dirigente Gunta Plostniece.

Foto: Carlos Augstroze

Jāņa Atklāsmes grāmatas 3:7-15 sekoja kora dziesma: "Brīdis svēts" (Charles Gounod), draudzes kora diriģentes Guntas Plostnieces vadībā un tajā solo dziedāja Silvija (Erdmane) Augstroze. Guntas dzīves draugs, Jānis Plostnieks kā ilggadējs draudzes padomes loceklis un sekretārs ir bijis viens no šīs draudzes stingrajiem pīlāriem. Arī šī kora dziesma ir tikusi dziedāta toreiz, draudzes pirmajā dievkalpojumā šajā vietā. Kora dziesmai sekoja mācītāja lūgšana, tajā izsakot pateicību par tiem daudzajiem gadiem, kuŗos Dievs ļāvis draudzei šeit pulcēties, un par daudzajiem uzticīgajiem un pašai dziedzīgajiem draudzes locekļiem. Lūgšanai sekoja īsas pārdomas no Guntas Plostnieces, draudzes sekretāres un kora diriģentes, uzsverot mūzikas svarīgo lomu draudzes dzīvē. Koris vienmēr ļoti aktīvi ir piedalījies ALBA Dziesmu dienās un ik

gadus ir rīkojis izcilus Ziemsvētku un Ciešanu laika koncertus. Viņa savā uzrunā atzīmēja kora ilggadējo diriģentu, kuŗš kalpoja pirms viņas - pazīstamo latviešu garīgās mūzikas komponistu Viktoru Baštiku. Pirms Viktora Baštika kora diriģents ir bijis Hermanis Karlsons.

Guntas Plostnieces pārdomām sekoja paziņojumi, kuŗos mācītājs minēja ka ziedi dievnamā ir no Mirandas (Cipiņa) Tanfer un tās bērniem, Filipa, Kevina un Kia Reinis. Tad klausījāmie īsas pārdomas no draudzes priekšnieka un kasiera Ģirta Stūrmaņa. Viņš savās pārdomās, starp citu, pieminēja divus draudzes locekļus, kuŗu uzticībai un darbam ir bijusi kritiski svarīga loma šī dievnama celšanā. Tie bija: inženieris Jānis Aļļe un uzņēmējs Kārlis Povišils. Šajā dievkalpojumā bija klāt un piedalījās arī Kārļa Povišļa meita Maruta (Povišils) Kokinda. Ģirts

Foto: C. Augstroze

Stūrmanis pieminēja arī savu sievas tēvu Edgaru Erdmani, kurš atstājis sīku aprakstu par to, kā tapa šis dievnams. Minētais apraksts ievietots arī šīs dienas dievkalpojuma programmā. Runātājs atgādināja – kaut arī dievnams ir pārdots, draudze tomēr varēs turpināt pulcēties uz dievkalpojumiem

Ziedi uz ērģelēm. Foto: Carlos Augstroze

tās locekļu mājās.

Pēc Ģirta Stūrmaņa pārdomām klausījāmajies Guntas Plostnieces klavieru solo: "Impromptu, op. 142, nr. 2" no komponista Franča Šūberta (Franz Schubert). Izcilais klaviermūzikas sniegums aizkustināja visus klātesošos dievlūdžējus. Tad draudze dziedāja kopdziesmu - atkal ar Otilijas Baštikas vārdiem. Dziesmas pirmajā pantā draudze apliecināja: "Man mīļš ir Dieva nams, Kur Dievs Pats vidū nāk Un savu draudzi pestīto No jauna svētīt

sāk." Beidzamais pants ir: "Viss beidzot pazudīs Līdz ar šo pasauli Un savu draudzi Kristus ņems Pie sevis mūžīgi." Šie vārdi bija labs ievads mācītāja svētrunai. Kā minēts šī raksta sākumā, tā bija par vārdiem vēstījumā Filadelfijas draudzei. Tajā, starp citu, Kristus saka: Es nāku drīz; turi cieši kas tev ir, lai neviens neatņem tavu vaiņagu. (Atklāsmes grāmata 3:11) Dievkalpojums beidzās ar kopdziesmu, ko dažkārt mēdz apzīmēt par baptistu himnu: "Šī saite mūžu dien'..." Tā beidzas ar vārdiem Jāņa Inča tulkojumā: Kad topam izšķirti, Sirds sāpes sajūtam, Tak esam garā vienoti un augšup ceļojam. Sekoja svētīšanas vārdi un Filadelfijas draudzei tradicionālā beigu dziesma: "Dieva tuvumu sev lūdzam," ko dziedāja koris. Gadu desmitus to koris ir dziedājis dievkalpojumam beidzoties.

Dieva tuvumu sev lūdzam,
Viņa miers lai ir ar mums;
Viņa vadībā lai ejot,
Noris mūsu ceļojums.
Spēka nepietrūks tad cīņā,
Šaurais ceļš kaut stāvs arvien-
Dieva bērnam izredzētam
Nāks it viss par labu vien.

Augusts Mēters

Pēc dievkalpojuma visi dalībnieki vēl vienojās sadraudzības brīdī pie ļoti bagāti klāta galda baznīcas lejas zālē. Par šo izcilo mielastu bija rūpējusies draudzes saimniece Aina (Erdmanis) Stūrmane ar palīgiem. Atstājot beidzamo reiz šo iemīļoto dievnamu, to darīja katrs ar daudzām un dažādām domām par jauki pavadītajām dienām šajā vietā, ejot caur gadu desmitiem!

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Zīme ārpus dievnama. Pēc dievkalpojuma šo zīmi noņēma.
Foto: Carlos Augstroze

VASARAS SVĒTDIENA ZIEMEĻKURZEMĒ

Enoks Biķis

Ir agrs 2021.gada 11.jūlija svētdienas rīts. Starta no Rīgas agrā rīta vēsumā, kamēr vēl karstums nav pieņēmis spēkā. Braucienā pa teicamo, nesen atjaunoto Rīgas-Ventspils autoceļu līdz skaistajai Ziemeļkurzemes piejūras pilsētai Ventas krastos pāiet nepilnas trīs stundas. Mirkļi jāpagaida pie paceļamā tilta, kamēr tas ir pacelts un ļauj iebraukt ostā kravas kuģim ar augstiem mastiem. Pa Saules ielu tuvojoties Ventspils Meža

kapsētas dienvidu galam, vispirms var nokļūt toreizējā “ baptistu kapu” sektorā, kur t.s. “mācītāju uzkalniņā” savulaik ir apbedīti Ventspils baptistu draudzē un Kurzemes draudzēs, kalpojušie mācītāji Andrejs Bermaks, Jūlijs Āboliņš, Alfreds Pētersons, arī Žanis Ludviks, kura sacītās svētrunas katru svētdienu vienmēr nenokavēja noklausīties arī mana vecmāmiņa. Uzkalniņā augstu paceļas piemineklis Dr. Jānim Aleksandram Freijam, Latvijas baptistu Garīgā semināra dibinātājam un direktoram, grāmatas “ Zeme, kur Jēzus staigāja” autoram un grāmatizdevējam. Atceros, kad mēs kopā ar tēvu, viņa savulaik vadītā semināra audzēkni. Otrā Pasaules kara beigās gadā varējām apmeklēt sirmo doktoru Piltenē, jo bēgļu gaitās dzīvojām turpat pāri Ventai, tās otrā krastā – Zūrās. Savas dzīves pēdējos gadus nenogurstošajam ceļotājam, izcilajam mācītājam un audzinātājam, bērnu draugam un skolotājam tā smagās slimības dēļ nācās pavadīt nekustīgi guļot gultā. Viņš ar pēdējiem spēkiem spēja tikai čukstošā balsī izvest: “ Pirmo vietu – Jēzum!” Turpat netālu akmens piemineklis ar tajā iegravētiem dzijas kamoliņa, kokles, cirviša attēliem un uzrakstiem Jēkabs Meisters, Lizete Meisters, dzim. Jakadels. Tur atdusas māmiņas vecāki, tātad mani vectēvs un vecmāmiņa. Labprāt vēlētos

līdzināties vērtējumam, kādu Pāvils izsaka par Timoteju: “Es atceros Tavu neviltoto ticību, kas vispirms iemājoja tavā vecāmātē Loidā un tavā mātē Eunikā, un esmu pārliecināts — mīt arī Tevī.”(2.Tim.1,5). Mazliet tālāk šajā kapu rajonā ir arī Lizetes Meisters mātes Nēzes (Agneses) Jakadels apbedījuma vieta. Kad pie Lizetes un Jēkaba un viņu abām meitām uz Ventspili, uz namu klusajā Liepu ielā 5 kādreiz atbraukusi vecāmāte Nēze, viņa nekautrējusies dedzīgā lūgšanā

pieskarties ar pieri grīdai tā, kā to dara tur, Lībiešu krastā, jūrmalā.

Mātes māte Lizete Meisters nāk no lībiešu — Jakadelu ģimenes. 1966.gadā neilgi pirms savas aiziešanas Mūžībā, pati sirma kā ābele, ar trīcošām rokām šķirstot Bībeli, klusu bet pārliecināti, runāja ar mazbērniem un ar pārliecību atkārtoja: “ Par visu svarīgāk ir turēties pie Jēzus”. Abām meitām — Austrai, dzimušai Ventspilī 1914.gadā, kas vēlāk kļuva mācītāja Kārļa Biķa dzīvesbiedre, un Vērai, kura dzima Pirmā Pasaules kara laikā ģimenes bēgļu gaitās Novgorodā 1917.gadā un visu savu grūto ārstes mūžu nesavtīgi kalpoja cilvēkiem, māte kopā ar savu vīru Jēkabu bija jau šūpulī ielikuši neliekuļotās ticības pārliecību, kas neskatoties uz daudzajām grūtībām Otrā Pasaules kara laikā un arī pēc tam, turpināja uzplaukt un nesa augļus. Vecāsmātes ticība bija un ir piemērs mums, mazbērniem.

1927.gada 15.jūlija Kristīgajā Balsī esmu lasījis , ko par svētkiem Lielirbes draudzē raksta mācītājs Osvalds Legzdīņš:” Mūs visus pārsteidza šī dziesma. Tomēr visvairāk gan par to priecājās vecie lībieši, kuru acis mirdzēja gaviļu sajūsmā, dzirdot s a v ā valodā Dieva lielos darbus teicam:

“ Ma um riek mies -/ Kuodai ruoikub..”- tāds bija sākums šai dziesmai “Esmu ceļnieks, mājup dodos, Bet pirms mājas aizniedzu, Gribu visiem apliecināt Mana Kunga laipnību.”

Garā redzu, kā Nēze Jakadels arī ar prieka asarās mirdzošām acīm pievienojas šai liecībai dziesmā viņas dzimtajā — līvu (lībiešu) valodā.

Nedaudz tālāk ir Treilību dzimtas kapu piemineklis, šai vietā atdusas manas mātes māsa Dr. Vēra Treilība, dzim. Meisters. Kopā ar viņas meitu - manu māsiņu Martu - noliekam ziedus.

Tad dodamies uz Ventspils baptistu dievnamu. Esam paspējuši pašā laikā, jo pēc īsa brīža – pulkstens 11.00 jāsākas dievkalpojumam. Staltā celtne, kuras portālā ir gada skaitlis 1895., ir tikusi uzcelta neilgi pirms XX gadsimta sākuma, un tā ir pēc izmēriem liela, salīdzinot ar tā laika Ventspils pilsētas pārējo apbūvi. Atceros, ko man ir stāstījis vecais tēvs Jēkabs Meisters par savu jaunību, kā viņš kā jauns puisis piedalījies baptistu dievnama celtniecībā. Tas bijis rokām un kājām un visam ķermenim nogurdinošs un smags darbs, jo

atbilstošu mehānismu un celtni toreiz nav bijis, bet, kāpjot pa sastatnēm, ķieģeļus bijis jānes uz muguras nostiprinātas kravas, it kā mugursomas veidā. Tagad acis priecē staltā celtne kuplo liepu ielokā ar pēdējos gados pilnībā atjaunoto jumta segumu. Dievnama durvis plaši atvērtas. Draudze dzied dziesmas no jaunajām dziesmu grāmatām, un tekstu iespējams lasīt uz ekrāniem pie telpas priekšējās sienas abpus kancelei un tās izrotātajām kāpnēm. Dievkalpojumā piedalās ar dziesmām ansamblis no Rīgas Mateja baptistu draudzes Māra Dravnieka vadībā. Dziedātāji iepriekšējā dienā piedalījušies svētbrīdī pie pieminekļa, kas uzcelts bojā gājušos zvejnieku un jūrnieku piemiņai. Pēc dziesmām seko svētruna.

“Bet cilvēkam Viņš teica tikai vienu: redzi, bijība Tā Kunga priekšā - tā ir gudrība,

un vairīties no ļauna - tā ir atzīšana!”(Ījab.28:28 – revid. 1965.g.tulk.) – tāds ir teksts, par ko

svētrunu saka Ventspils baptistu draudzes mācītājs Pēteris Tervits. Ījaba grāmatas 27. un 28. nodaļās aprakstīta Dieva varenība, ko mēs arī tagad varam

Rīgas Mateja draudzes ansamblis vada dziedāšanā Ventspils baptistu draudzes dievnamā

redzēt pasaules notikumus un krāšņajā vasaras plaukumā visapkārt. Poētiskajā aprakstā parādīta Dieva varenība, jo Viņš ir Tas, kas radījis visas lietas. Mākslas darbu veidotājiem visos laikos un laikmetos tas bijis jāatzīst, un arī profesionāliem video ierakstītājiem tas jāņem vērā. No vienas puses rodas iespaids, ka Ījabs Gudrību personificē, kā to vēlāk dara arī Sālamans. Bet no otras puses Ījabs izvirza gudrības nosacījumu – jābūt bijībai Tā Kunga priekšā. Psalmu autors ķēniņš Dāvids saka: “Manā mutē Viņš lika jaunu dziesmu, slavas dziesmu mūsu

Mācītājs Pēteris Tervits

Dievam. Daudzi to dzirdēs, viņus pārņems bijība, un viņi sāks ticēt Tam Kungam.” Nehemija savai tautai jautā: “ .. Vai jums nevajadzēja staigāt mūsu Dieva bijībā, lai izvairītos no citu tautu, mūsu pretinieku, izsmiekla?(Neh.5:9) Tas reizē ir arī atgādinājums bijāt Dievu. Vēl runātājs citē arī Sālamana Sakām vārdu 22.nodaļas 4.pantu: “Pazemības, proti, Dieva bijības alga ir bagātība, gods un dzīvība.” Ar šīs Rakstu vietas lasījumu šorīt ir ticis ievadīts mācītāja un mūziķu kopējais svētbrīdis, aizlūdzot par dievkalpojumu pirms tā sākuma. Svētrunas noslēgumā runātājs uzsver, ka vārds “ bijība” nekādā ziņā nenozīmē bailes, bet gan maksimālu cieņu un apbrīnu par Tā Kunga brīnumiem, pazemību Viņa priekšā – būtībā tās ir attiecības. Turpretī tur, kur ir bailes, tas praktiski nozīmē: “- nē,” un pie tā viss apstājas.. Tajā pašā laikā bijība ir pozitīvi rosinoša. Atzišana nozīmē pazemīgi atzīt savu grēcīgumu, nepilnības, trūkumus, kļūdas, lūgt piedošanu un laboties. ” Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.” (2.Tim.1: 7).

Pastaigājot pa Ventspils ielām, un laukumiem, acis priecē rūpīgi koptie zālāji un ziedu un krūmu stādījumi skvēros, ostmalas promenāde, atjaunotās senās vēsturiskās ēkas, tajā skaitā pils. Izcila ir jaunā koncertzāle “ Latvija,” kas uzbūvēta vienotā celtnē kopā ar mūzikas vidusskolas ēku. Ventspilī ir arī

augstskola “Kursa”, kurā mācās studenti no dažādiem Latvijas novadiem un arī no ārvalstīm. Jūrmalas parkā augošās priedes ir pieliekuši spēcīgie jūras vēji, bet tie nav spējuši tās pilnīgi noliekt. Brīvdabas muzeja teritorijā kursē vēsturiskais, kādreiz visā Ziemeļkurzemē populārais šaursliežu “mazbānītis” ar tvaika lokomotīvi un vēsturiskiem vagoniņiem. Īpaša ir parka Enkuru taka, gar kuru brīvā dabā eksponēti dažāda izmēra un veida enkuri.

Uz Ventspils Piejūras parka Brīvdabas muzeju, pamatojoties uz Latvijas Baptistu draudžu savienības un Ventspils pašvaldības 2011.gada 13.februārī noslēgto līgumu, 2012.gadā pārvesta bijušās Lielirbes baptistu draudzes koka baznīca. Celtnē pēc pārcelšanas uz Piejūras brīvdabas muzeju tiek izmantota ekspozīcijas izveidei par baptistu kustības vēsturi Ventspils novadā un Latvijā, kā arī tradicionālo konfesiju laulību, piemiņas, atceres, iesvētes, ekumēniskiem un citiem dievkalpojumiem, kā arī svētku pasākumiem, mākslas darbu un to krājumu izstādēm, koncertiem, literāriem un līdzīgiem pasākumiem, kuri nav pretrunā ar kristīgām vērtībām. Dati no Jāņa Tervita “Latvijas baptistu vēstures” : Lielirbes baptistu draudze dibināta 1885.gadā, tās koka dievnams uzcelts 1913.gadā. Abu lielo Pasaules karu laikā tas izmantots gan kā kazarma, gan kā noliktava, abu lielo karu laikā atkārtoti pilnīgi nopostīts, bet draudzes atkal atjaunots. Padomju periodā draudze turpinājusi darboties, līdz kamēr tās darbība 1962.gadā pārtraukta. Tajā pašā gadā pārtraukta arī 1872.gadā dibinātās Vīdales baptistu draudzes darbība. Tagad Ziemeļkurzemē darbojas Dundagas baptistu draudze, kas XX gadsimta beigās mācītāja Haralda vadībā uzcēlusi jaunu baznīcu, Ģipkas, Pitraga, Valdemārpils-Ārlavas baptistu draudzes, kā arī veidojas topošā draudze Rojā.

Pēc ordinācijas Talsos 11 VII 21 - vidū ar apliecību Raivis Deksnis

Atceļā uz Rīgu iznāk apstāties Talsos, kur mana tēva mācītāja Kārļa Biķa mūžā laikā no 1956. līdz 1977.gadam ir bijusi viņa pēdējā darbības vieta.

11.jūlija svētdienas pēcpusdienā Talsu baptistu baznīcā mācītāja amatā tiek ordinēts Tukuma un Nariņciema baptistu draudžu sludinātājs Raivis Deksnis. Ar ziediem bagātīgi rotātajā Talsu baptistu draudzes dievnāmā, piedaloties minēto un citu Ziemeļkurzemes baptistu draudžu pārstāvjiem, notiek attālinātais dievkalpojums, kurā abu šo minēto draudžu sludinātāju Raivi Deksnis ordinē par mācītāju. Ievērojot visus sakarā ar Covid-19 pandēmiju noteiktos ierobežojumus, pēdējā laikā Nariņciema baptistu draudzes attālinātie dievkalpojumi notiek Talsu baptistu dievnāmā, jo Nariņciemā tas nav iespējams šauru telpu dēļ. Par

Raivis Deksnis ar dzīvesbiedri Santu pēc ordinācijas

tekstu no Pētera 1. Vēstules 5.nodaļas 10.-15.pantiem kancelē svētrunu saka Bauskas baptistu draudzes mācītājs Raimonds Locs. Kopējās dziesmas, kā arī dziesmas, ko dzied Nariņciema dziedātājas, uz sintezatora pavada Tabita Ēce un Dundagas baptistu draudzes mācītājs Andis Smelte. LBDS bīskapa vietnieks un Garīdznieku Brālības priekšsēdētājs Edgars Godiņš paziņo, ka ordinācijai izvirzīts Tukuma un Nariņciema draudžu

sludinātājs Raivis Deksnis, raksturo viņu kā uzņēmīgu, neatlaidīgu, lietišķu un uzticamu darbinieku, ziņo par saņemtām pozitīvām rekomendācijām, uzdod viņam rindu jautājumu, saņemot pārliecinošas, noteiktas atbildes, ko tādējādi var novērtēt kā svinīgu solījumu. Iesvētot Raivi Deksnis mācītāja amatā, par viņu un tā dzīves biedri Santu ar roku uzlikšanu notiek aizlūgums, ko izdara Talsu draudzes mācītājs Miervaldis Lindmanis, Bauskas draudzes mācītājs Raimonds Locs un Jelgavas draudzes sludinātājs Ainars Ginters. Seko sveicieni, ziedi un laba vēlējumi.

Zīmīgi, ka Tukuma un Talsu draudzēm ir bijusi vēsturiska saistība, jo Talsu un vēlāk arī Tukuma draudzē ir kalpojis nenogurstošais evaņģēlists mācītājs Andrejs Fetlers (1843-1924). Viņa ģimenē kā pirmais no desmit bērniem ir dzimis vēlāk Latvijā, Krievijā un citur pasaulē plaši pazīstamais evaņģēlists un draudžu dibinātājs Viljams Fetlers (1883-1957), kura vārds saistās ar Pestīšanas Templi un toreizējo Misiones un Bībeles skolu Rīgā, kā arī ar Evaņģēlija Namu toreizējā Pēterburgā. Talsi ir vienīgā Latvijas pilsēta, kurā ir Baptistu iela (kas gan padomju laikā bija pārsaukta par Bērzu ielu, bet tagad tās īstais nosaukums ir atjaunots) Gar minēto ielu gandrīz visā tās garumā bija izvietots 1881.gadā uzceltais Talsu baptistu draudzes koka dievnams ar senatnīgo dakstiņu jumtu. Savu mūžu nokalpojusi vecā celtne tika nojaukta XX gadsimta vidū, labu laiciņu pēc tam, kad Krišjāņa Valdemāra un Baptistu

ielu krustojumā pacēlās tagadējā staltā Talsu baptistu baznīcas celtne, kas uzcelta 1936.gadā pēc inženiera Rūdolfā Putnaērgļa un toreiz jaunā arhitekta Artūra Spīguļa projekta.

Vēlāk Artūrs Spīgulis (1911-1986) kļuva plaši pazīstams kā dzejnieks un darbojās Rīgas baptistu Āgenskalna draudzes padomē. Atceroties dzejnieka dzimšanas 110 gadus, 2021.gada 11.aprīlī Rīgas Āgenskalna baptistu baznīcā notika attālināts dievkalpojums, un video par to skatāms You tube, ar dziesmām ar dzejnieka Artūra Spīguļa tekstiem, viņa dzejas deklamācijām un pārskatu par Artūra Spīguļa dzīvi un darbību (vēsturnieks Alvils Sausiņš). Sludinātāja Kriša Pozemkovska vadībā izskanēja kora un kvarteta dziesmas ar A.Spīguļa vārdiem.

Par vienu no pirmajiem Talsu baptistu draudzes mācītājiem – evaņģēlistu Andreju Fetleru vēsta Talsu

baptistu dievnama dārzā novietotā viņa piemiņas zīme, ko pēc tam, kad padomju laika Rīgas pašvaldība senos Rīgas Lielos kapus bija pārveidojusi par parku, būvgružu vidū to nejauši ievēroja mākslas zinātnieks un vēsturnieks Gunārs Jukumnieks no Rīgas Mateja draudzes un to 1989.gadā aizveda uz Talsiem, lai novietotu pie Talsu baptistu baznīcas.

Iespaidiem bagātā, karstā šīgada jūlija svētdiena aizvadīta..

Lai vārdi no Jāņa Inča senās, pazīstamās dziesmas “ Mēs nedzināmieš pakaļ murgu tēliem..” – “ Kaut jums šīs patiesības būtu svētas, par kurām tēvi mūžu devuši! “ ir kā novēlējums tagadējai un nākamajām paaudzēm.

Enoks Biķis.

IZSAKAM SIRSNĪGU PATEICĪBU ENOKAM BIĶIM PAR ŠĪ NUMURA KORIGĒŠANAS un REDIGĒŠANAS DARBU

Redakcijas kolēģija

KĀ TAS BIJA PIRMS 70 GADIEM

Rakstu no 1951. gada septembra numura izmeklējis Gatis Ķeris

JAUNATNES DARBS

ASV latviešu baptistu sanāksmē jaunatnei bija veltīts svētdienas vakars. Tajā ļoti aktīvi piedalījās jaunieši no gandrīz visām ASV latviešu baptistu draudzēm.

Mācītājs Valdis Landmanis iesāka sanākumi ar paskaidrojumu, ka šis ir jaunatnes vakars, kurā jaunieši varēs aktīvi izteikt savas domas, vēlēšanās, kā arī pārrunāt jautājumus.

Pirmajā daļā klausījāmies jauniešu priekšnesumus. Jaunietes Tabita Dubelzare un Rozīte Ukstiņa no Bukskauntijas draudzes labi sagatavotā duetā dziedāja “Man dziesmu dziedāt

Jēzus māca”. Dzintra Klaupika deklamēja Zelmas Dzenītes “Atsacīšanās” un Valija Jaunzeme - Krišjāņa Sproģa “Jaunatnes atcerei”. Dainis Karlsons no Filadelfijas draudzes jaunatnes pulciņa veikli un ar labu izjūtu sniedza klavieru solo priekšnesumu.

Fricis Hervats no Bostonas draudzes piedalījās ar solo dziesmu: “Kaut es kā Tu, Kungs Jēzu, būtu!” Miranda un Torilds Barbini no Klīvlāndes draudzes jaunatnes pulciņa dziedāja duetā “Vienreiz mans Pestītājs..” Ziemeļkarolainas latviešu jauniešu pārstāve Vilma Anstipa izpildīja solo dziedājumu “Es uzticos”.

Brīvi sniegtie jaunatnes priekšnesumi bija patīkams garīgs atspirdzinājums un deva ierosmi

kalpošanai Kristus draudzē.

Jaunatnes vakara tālākajā gaitā sekoja māc. Valda Landmaņa ziņojums par jaunatnes darbību ASV latviešu baptistu apvienībā. Jaunatne visur aktīvi līdzdarbojas kā misijas, tā arī palīdzības darbā, ko veic Apvienības draudzes. Kā vienu no izcilākajiem sarīkojumiem var atzīmēt Bukškauntijā notikušās jaunatnes dienas 14. un 15. jūlijā. Lai gan latviešu jaunieši dzīvo svešā vidē un apmeklē skolas, kur mācības notiek svešā valodā, tie mācībās tomēr var uzrādīt labas un ļoti labas sekmes, kā arī tie ir saglabājuši apziņu par piederību latviešu tautas kopībai.

Patīkami bija arī dzirdēt ziņojumus par atsevišķu pulciņa darbību. Ziņojumu no Bukškauntijas sniedza Zigrīda Zeltiņa. Pulciņš Bukškauntijā ir ļoti aktīvs. Regulāri katru piektdienas vakaru notiek dažāda rakstura sanāksmes. Tās parasti ievada kāds no pulciņa biedriem ar Svēto Rakstu apceri un Dieva lūgšanu. Bukškauntijā notikušās jaunatnes dienas ir devušas ļoti daudz vērtīgu ierosinājumu. Pulciņš sūta arī palīdzību uz Vāciju latviešu kara invalīdiem.

No Filadelfijas ar ziņojumu nāk Jānis Aļle. Pulciņa sanāksmes notiek regulāri. Tiek rīkoti arī plašāki atklāti sarīkojumi. Ir ieteikums sarīkot jaunatnes nometni.

Fr. Hervats ziņo, ka Bostonas draudzē atkal atjaunots jaunatnes pulciņš. Nodibināts arī jaunatnes koris. Pulciņš rīkojis vairākus atklātus vakarus.

Karmene Eglīte no Ņujorkas ziņo, ka tur vēl jaunatnes pulciņš nav noorganizēts, tomēr draudzē esošie jaunieši aktīvi piedalās draudzes darbā.

Jānis Plostnieks no Klīvlāndes ziņo, ka draudze tur nesen tikai kā nodibināta, bet darbu jau uzsācis arī jaunatnes pulciņš. Ir izstrādāta darba programma, kuŗas mērķis ir pulciņa garīgās dzīves izkopšana un mūsu tautiešu evaņģelizācija.

Varimants Mūrnieks no Čikāgas ziņo, ka tur jaunatnes pulciņš ir viena no draudzes darbīgākajām nozarēm. Ciešāku sakaru uzturēšanu ar pārējiem pulciņiem kavē lielais attālums. Tomēr ir centieni arī to pārvarēt.

Pēc ziņojumu noklausīšanās sekoja pārrunas, ierosinājumi un jautājumi. Vispārēju piekrišanu guva priekšlikumi: 1) savstarpēji sazināties, apmainoties ar programmām; 2) sarīkot plašāku jaunatnes sanāksmi – nometni; 3) atrast iespēju iekārtot "Kristīgajā Balsī" nodaļu jaunatnei. Sanāksmes dalībnieki izteica viedokli, ka būtu derīgi, ja pie ASV Latviešu baptistu apvienības pastāvētu arī jaunatnes komiteja, kuŗas vadībā un pārziņā tad varētu organizēt sanāksmes un darboties, lai realizētu Apvienības padomes nospraustos darba mērķus jaunatnei. Pieņēma priekšlikumu lūgt Bukškauntijas, Bostonas, Čikāgas, Filadelfijas un Klīvlāndes pulciņu priekšniekus pagaidām uzņemties šīs komitejas locekļu pienākumus. Ar to komitejā ieguva sekojošu sastāvu: Linards Jaunzemis, Fricis Hervats, Andris Lamberts, Jānis Aļle un Jānis Plostnieks. Par jaunatnes darba pārziņi ASV latviešu baptistu apvienības padome ievēlēja mācītāju Fridrichu Čukuru, 17 Hellertown Ave., Quakertown, PA

Lai gan diena bija bagāta ar sapulcēm, runām, dziesmām un apspriedēm, liekas, ka neviens tomēr nejuta nogurumu arī jau tā vēļajā vakara stundā. Bet tas jau ir raksturīgi jauniešiem.

Kristīgās Balss 1951. g. septembra numura vāk. Foto: Gatis Keris